

VAN "FELAKETİ" NİN SORUMLUSU BÜYÜK BURJUVAZİ VE BÜYÜK TOPRAK AĞALARININ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

Erzincan, Varto, Lice,
ve Van...

Yoksul Kürt halkı bir
kez daha binlerce canını
yitirdi. Beşikteki bebe-
ler, yoksulluğa karşı yi-
ğitçe direnen analar artık
yaşamıyor. Yaşayanlarsa aç
barınaksız ve öfkeli.

Van ve yöresinde meydana
gelen deprem Gedizde,
Adapazarı'ndaki gibi 6 de-
recelik orta şiddette bir
depremdir. Ve bugün artık
bu tür depremlerin "fela-
ket" e yol açmasını önle-
yecek tedbirleri almak mümkün
dür. Her depremden sonra
yurtsever bilim adamlarının
ve teknik elemanlarının
açıkladıkları gibi, yerleşim
planlamasıyla, yapıların uygun
tarzda yapılmasıyla bu tür depremler
"felaket" olmaktan çıkarılabilir.
Ve deprem bölgesinde açıkça
görülmektedir ki, yıkılan evler
beton binalar değil, yoksul
Kürt halkının yaşadığı taş
ve kerpiç evlerdir.

Öyleyse Van depreminin
"felaket" olmasının sorumlusu
kimlerdir? "katliam"
dan kim sorumludur?

Bu katliamın sorumlusu
Türkiye halkını sömüren,
Kürt ulusunu yıllardır milli
boyunduruk altına alan,
azgınca sömüren ve Kürt ulusunu
insanca yaşama hakkından
yoksun bırakan büyük burjuvazi
ve büyük toprak ağalarının
faşist diktatörlüğü değil midir!

Bu katliamın sorumlusu,
daha önce depremde yerle
bir olacağı tespit edildiği
halde, LİCE'nin ovaya kurulmasını
sağlamayan, Kürt köylüsünü
ve emekçilerini yoksulluğa ve
açlığa iten, onları ilkel evlerde
yaşamaya mahkum eden gerici
hakim sınıflar değil midir?

Toplanan yardımlar bir
türlü deprem bölgesine ulaşmıyor
neden? Kardeş Türk ve Rum
halklarının kırdırıldığı Kıbrıs
işgalinde, Beşparmak dağlarında
ulaşamadık tepe kalmamıştı.
Onlar, Kürt halkına zulüm ve
işkence yapmak için aşılmadık
tepe, ulaşılmadık köy bilmezler.
Ama şimdi deprem "felaketine",
yardım, ulaştırma enkaz
kaldırma gelince Muradiye,
Çaldıran, Van ulaşılmaz
oldular.

Onlar şimdi cellat yüz-
lerine masum maskeler takarak
talan ve yağmaya hazırlanıyorlar.
Demirel "Esas mesele iskan mesele-
sidir" diyerek vurgunculara işaret
çaktı. Onlar Lice'de Kürt halkının
acılarının sırtından vurdukları
milyonların tadını daha unutmadan
akbabalar gibi deprem bölgesine
üşüşüyorlar.

Pek heveslenmeyin bay-
lar! Halkımız ve tüm yurt-

severler sizleri artık çok
iyi tanıyor. Her seferinde
karşınıza dikileceğiz aman
vermeyeceğiz.

Onlar işçilerin, köylülerin,
tüm halkın "dayanışma" ve
"yardımlaşma" duygularını sömürerek,
sahtekarca yardım çağrılarında
bulunuyorlar. Radyoda her
onbeş dakikada bir bu sahtekarlıkları
tekrarlamalarında
bulunuyorlar. Radyoda her
onbeş dakikada bir bu sahtekarlıkları
tekrarlamalarında
bulunuyorlar. Radyoda her
onbeş dakikada bir bu sahtekarlıkları
tekrarlamalarında
bulunuyorlar.

ŞİMDİ KÜRT HALKI ACISINI
YÜREĞİNE GÖMEREK, ÖFKESİNİ
BİRİKTİRMEKTEDİR VE KÜRT HALKI
ORTAK DÜŞMANA KARŞI TÜRK HALKIYLA
BİRLEŞEREK ÜZERLERİNDEKİ MİLLİ
BOYUNDURUĞU VE ZULMÜN, SÖMÜRÜ
VE YOKSULLUĞUN HESABINI ERGEÇ
SORACAKTIR!

sidir. Varto, Denizli, Lice depremleri bu "yardım-severlik" gösterilerinin aldatmaca olduğunu gösterir. Son yılların deprem zenginleri işte böyle doğdu. Devlet yardımı, tekel-lerin yardımı hergün gazete sütunlarında boy gösteriyor. Kimin parasını kime veriyorsunuz? Devlet yardımları da, emperyalist tekellerin uzantısı şirketlerin yardımı da işçilerin emekçilerin gaspedilen emeği değil midir?

Evet, halkın sizler ceplerinize indiresiniz diye verecek tek kuruşu yoktur! İşçiler, köylüler tüm yurt severler kimin dost, kimin düşman olduğunu iyi biliyor, depreme uğrayan Kürt halkı da, kendisine tüm ezilenlerden başkasının dost olmadığını her günden daha fazla anlıyorlar.

Depremi fırsat bilen din tüccarları da, "takdir-i ilahi", "kader" yaygaralarıyla yoksul Kürt halkının acısını sömürüyorlar.

Analarını, babalarını, kardeşlerini, çocuklarını yitirenler ise soruyorlar; bu ne menem takdir-i ilahidir ki, hep bizi buluyor, bu ne menem kadedir ki, hep bizim evlerimizi yerle bir ediyor, beton binalara dokunmuyor.

YOKSUL KÜRT HALKI ÖLÜLERİNİ HER TOPRAĞA VERİŞİNDE GÖRÜYOR KI, DEPREMİN YOL AÇTIĞI "FELAKET" KADER DEĞİLDİR. VE NASIL BU "FELAKET" KADER DEĞİLSE, ÜZERLERİNDEKİ MİLLİ BOYUNDURUK, SÖMÜRÜ VE ZULM DE KADER DEĞİLDİR.

Bugün artık Muradiye, Çaldıran ve yüzlerce köy yok. Buralarda şimdi acı ve öfke kol geziyor.

Yoksul köylüler elleri parçalanarak yıkıntıları kaldırırken, onları bir lokma ekmeğe, bir tek bez parçasına muhtaç edenler burada da jandarma zulmüne uyguluyorlar. Vurgun hesaplarıyla kanlı ellerini oğuşturarak ziyafet masalarının başına çöküyorlar.

ŞİMDİ KÜRT HALKI ACISINI YÜREĞİNE GÖMEREK, ÖFKESİNİ BİRİKTİRMEKTEDİR VE KÜRT HALKI ORTAK DÜŞMANA KARŞI TÜRK HALKIYLA BİRLEŞEREK ÜZERLERİNDEKİ MİLLİ BOYUNDURUĞU VE ZULMÜN, SÖMÜRÜ VE YOKSULLUĞUN HESABINI ERGEÇ SORACAKTIR!

ŞİMDİKİ DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Son yıllarda, kaynağı kapitalist-revizyonist sistemde olan ekonomik kriz giderek derinleşmekte, siyasi, sosyal, kültürel ve ideolojik alanlarda sürmekte ve dalga dalga tüm dünyayı sarmış bulunmaktadır.

Tüm ülkeleri derinden etkileyen bu kriz, büyük alt üst oluşlara ve yeni saflaşmalara yol açmakta, bütün temel gelişmeleri son derece şiddetlendirmektedir.

Emperyalistlerarası rekabet ve çelişki artmakta, yükselen bir güç olarak yeni pazarlar arayan Sovyet sosyal emperyalizmi ile varolan pazarlarını korumak isteyen ABD emperyalizmi arasında amansız bir hegemonya mücadelesi sürmektedir. Azgınca silahlanan iki

süper devlet dünyayı yeni bir paylaşım savaşına sürüklemektedirler.

Bu kriz, kapitalist ve revizyonist ülkelerde proletaryanın mücadelesinin, yükselmesine yol açmaktadır. Aynı zamanda, kapitalist revizyonist ülkelerle; üçüncü dünya halkları ve ülkeleriyle birleşen sosyalist ülkeler arasındaki mücadele yükselmektedir.

Dünya proletaryası ve ezilen halkların emperyalizme ve sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı ulusal kurtuluş ve devrim mücadelesiyle dalga dalga yayılmakta, halklar yeni yeni zaferler kazanmaktadır. Avrupa dahil bütün dünya üzerinde hegemonya mücadelesi sürdüren iki süper devlet tecrit olmakta, dünya proletaryası ve

ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin mücadelesi gelişmektedir.

Dünyanın durumu emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ve her türlü gericiliğin aleyhine, halkların lehine gelişmektedir. Gelecek dünya proletaryası ve ezilen halklarıdır.

ÜLKEMİZ DE BOYOK BİR ALTOST OLUŞ İÇİNDEDİR

Kapitalist-revizyonist dünyanın ekonomik krizi ülkemize de yansımakta iki süper devletin stratejik bir öneme sahip olan ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesiyle birleşerek bütün alanlara yayılmakta ülkemizdeki bütün gelişmeleri keskinleştirmektedir.

"DOSTANE İŞBİRLİĞİ" Mİ ?

SÖMÜRÜ VE TAHAKKÜM MÜ ?

Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında, "İyi Komşuluk ve Dostane İşbirliği" adıyla bir anlaşmanın imzalanacağı, bizzat dışişleri bakanı Çağlayangil tarafından açıklandı.

Sovyet Sosyal - emperyalistleri, buna benzer bir anlaşmayı Türkiye'ye kabul ettirmek için, epey zamandır çaba sarfetmekteydi. Başında "saldırmazlık paktı" niteliğinde bir siyasal belge" olarak sözedilen anlaşma, sosyal-emperyalistlerle ülkemiz arasındaki ilişkilerde önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir.

ABD ve Sovyet Sosyal emperyalistleri, dünya çapında yoğun bir hegemonya mücadelesi içindedir. Bu mücadele ülkemiz üzerinde de yoğun olarak sürmektedir. ABD emperyalistlerinin ülkemiz üzerinde yazıyılan hegemonyası ve özellikle "silah ambargosu" nedeniyle ortaya çıkan durumdur yararlanmak için sosyal-emperyalistler, her yola başvurmuşlardır. Temel sanayi alanlarında giriştiği yatırımlar, 10 milyarlık kredi ve en son enerji anlaşması yoluyla, ekonomik bakımdan ülkemize sızmakta, sömürü ve yağmasını arttırmaya çalışmaktadır. Bunun yanı sıra, siyasi ve askeri alanda da nüfuz kurabilmek için çabalarını yoğunlaştırmış durumdadır. Nitekim Brejnev, Sovyet revizyonist partisinin 25. Kongresinde yaptığı konuşmada, Türkiye ile ilişkilerinin, "...başlıca olarak ekonomik alandan yavaş yavaş politik meselelere de yayıldığını" açıklamıştı. İşte sözkonusu "işbirliği" anlaşması Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye üzerinde hegemonya kurma amaçları doğrultusunda attıkları önemli bir adımdır.

Sosyal emperyalistler, "dostluk", "işbirliği" gibi sözlerle neyi gizlemek istiyorlar! Alman emperyalistlerinin yenilgiye uğradığı, Türkiye üzerinde de nüfuzunu yitirdiği 1945 lerde, ülkemiz üzerinde tahakküm kuran ABD emperyalistleri de sık sık buna benzer sözler söylüyorlardı. Ülkemizi ABD emperyalizmine peşkeş çeken hakim sınıflar, bu sözüme "dost luğa" dört elle sarılmışlardı. Böylece ekonomik ve mali bakımdan olduğu gibi, NATO, CENTO ve ikili anlaşmalar yoluyla ülkemiz, siyasi, askeri her bakımdan ABD emperyalizminin bo yunduruğu altına girdi. Şimdilerde ABD emperyalistlerinin ayağını kaydırarak Sosyal - emperyalistlerin yapmak istedikleri budur, ülkemiz üzerinde hegemonya kurmaktır. Onlar yüzlerine "sosyalizm" maskesi takarak, açgözlü bir emperyalist olduğunu gizlemeye çalışmaktadırlar. Kendi ülkesinde emekçi halkı olduğu gibi, Doğu Avrupa ülkelerini ve birçok üçüncü dünya ülkelerini sömürmekte ve yağmalamaktadırlar. Revizyonistlerin "yardım" dedikleri şeyin, şimdiki kadarki sözüme ABD "yardım" larından ne farkı vardır. Bugün iki süper devlet, dünya çapında en büyük sömürücü ve zalimlerdir.

Sosyal-emperyalistlerin sık sık "barış" tan, "güvenlik" ten söz etmeleri de büyük bir sahtekârlıktır. Onlar aynı şekilde, ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin "doğal müttefiği" ve "dostu" yanlanına da her zaman başvuruyorlar. Bütün bunlar, ezilen halkları ve üçüncü dünya ülkelerini aldatmak amacıyla taşıyor. Örneğin, Akdeniz ülkelerinin güvenliği tehdit edenler, donanmalarıyla, uçak gemileriyle, askeri üsleriyle

barut fıçısına çevirenler iki süper devletten başkası değildir. Alabildiğine yayılmacı bir siyaset izleyen sosyal-emperyalistler, "saldırmazlık paktı" önerileriyle, saldırgan olmadıkları hayallerini yaymaya, Türkiye'yi kolay yutabileceği bir lokma haline getirmeye ve halkımızı, uyutmaya çalışmaktadır.

Her ülkenin dostlara ihtiyacı vardır, ülkemizin de. Ancak, gerçek düşmanlarımızın, iki süper devletin sözüme "dost" luğuna halkımızın ihtiyacı yoktur. Türkiye'nin dostları; gerçek sosyalist ülkeler ve iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadele eden üçüncü dünya ülkeleri olabilir.

Milliyetçi Cephe faşistleri, karşılaştıkları önemli iç ve dış güçlüklerden çıkışı yolu olarak, bir yandan ABD emperyalistlerine yalvarıp yarmakta, "savunma işbirliği anlaşması" imzalanırsa usaklığa devam edeceğini tekrarlamakta, öte yandan Rus sosyal-emperyalistlerine avuç açmakta, ülkemizi giderek onlara peşkeş çekmektedir. ABD emperyalizminin sadık usaklarının önemli bir kısmı, Demirel ve Fevzioglu'nun başını çektiği faşist klik, giderek gelişen sosyal-emperyalist yayılmanın esas sorumlularıdır. Milliyetçi Cephe'nin en önemli kesimini oluşturan bu klikle sosyal-emperyalistler arasında artan ilişkiler, ABD emperyalistlerine karşı bir "blöf" olmaktan ötedir.

Sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki beşinci kolları olan revizyonistler ise, bu tür kölelik anlaşmalarının hararetle propagandasını yapmakta, bir an önce imzalanmasını istemektedirler. Onların bütün çabası, ABD emperyalizminin yerini Rus sosyal-emperyalistlerinin alması içindir.

Sık sık "bağımsız dış politika" dan sözeden Ecevit, iki süper devlete karşı uzlaşıcı bir siyaset izlemektedir. Ecevit, ülkemizi ABD emperyalizmine bağımlı kılan anlaşmalara karşı çıkarmakta, Milliyetçi Cephe faşistlerinin, Rus Sosyal-emperyalistleriyle imzalamaya çalıştığı kölelik anlaşmalarını da desteklemektedir. Bugün bağımsız bir dış politika izlemek, iki süper devlete karşı kararlı bir şekilde mücadele etmekle mümkündür.

Emperyalistlerle "dostluk" ve "işbirliği" nin bedelleri ağırdır. Bu ülkemizin sömürülmesi, halkımızın köleleştirilmesi demektir. CHP'li yurtseverler, parti yönetiminin izlediği, iki süper devlete boyun eğme siyasetine karşı çıkmalı, seslerini yükseltmelidirler.

Bütün yurtseverler, devrimciler, ABD emperyalizmine karşı olduğu gibi, sosyal-emperyalistlerin gi derek artan yayılmasına karşı da mücadele edelim. Milliyetçi Cephe faşistlerinin sosyal-emperyalistlerle imzalamaya çalıştığı "işbirliği" anlaşmasına karşı çıkalım.

EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZMLE HER TÜRLÜ KÖLELİK ANLAŞMALARINA HAYIR!

YENİ ÇARLARLA "İŞBİRLİĞİ" ANLAŞMASINA HAYIR!
NE NATO NE VARŞOVA, YERİMİZ ÜÇÜNCÜ DÜNYA!
NE AMERİKA, NE RUSYA YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

İki süper devletin ülkemiz üzerinde süren hegemonya mücadelesine bağlı olarak, onların işbirlikçileri faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çelişme keskinleşmektedir. ABD emperyalizminin yıllar süren hakimiyetinin sarsılması ve Sovyet sosyal - emperyalizmine iktisadi bağımlılık ilişkilerinin gelişmesi, Amerikancı faşistler arasında bölünmelere yol açmış, sosyal faşistler, Amerikancı faşistler ve Amerikancı olmakla birlikte sosyal-emperyalizme teslimiyetçi faşistler arasındaki mücadelenin şiddetlenmesine sebep olmuştur.

Ülkemizde sınıf mücadelesinin odaklaştığı alanlardan biri de, Milli burjuvazi (orta burjuvazi) ile iki süper devletin uzantısı hakim sınıflar arasındaki çelişmedir. Bugün milli burjuvazi genel olarak iki süper devletle uzlaşma eğilimi gösterse de, milli burjuvazinin çöktürücü olarak iki süper devlet ve işbirlikçilerinin çıkarlarıyla çelişmektedir.

Derinleşen kriz ve iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesi, iki süper devlet ve işbirlikçileri ile iki milliyetten ülkemiz halkı arasındaki baş çelişmeyi öne çıkarmakta, işçilerin, yoksul köylülerin ve diğer çalışan halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesinin yükselmesine neden olmaktadır. Ve fabrikalarda, tarlalarda, meydanlarda, okullarda, işçilerin, köylülerin ve tüm çalışan halkın gur sesi yükselmekte, ezilen yığınlar sömürü ve zulme karşı grevlerle, işgallerle, direniş ve boykotlarla mücadele bayraklarını açmakta, Kürt milliyetinden halkın derin bir demokratik muhtevası olan milli uyanışı yükseltmektedir.

Sonuç olarak hakim sınıflar gün geçtikçe güçsüzleşmekte, geniş halk kitlelerinin kendiliğinden mücadelesi yükselmekte, çalışan halkın en geri kesimlerini bile siyasete çekmektedir.

BOTON ENGELLERE RAĞMEN KİTLE MÜCADELESİ YOKSELYOR

Ama halkın kendiliğinden yükselen mücadelesi proleter devrimci bir önderlik altında birleştirilememekte, doğru devrimci hedefler yönünde gelişmemektedir.

ABD emperyalizminin en sadık usakları faşistler, fabrikada direniş yapan işçiye, toprak mücadelesi veren köylüye, bağımsızlık ve demokrasi, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği isteyen öğrenciye ve hak arayan bütün halka saldırmakta, terör ve cinayetle sindirmeye çalışmaktadırlar. Ama bütün bu saldırganlıkları ve halkı sindirerek kitle temeli yaratma çalışmalarını halkın kararlı mücadelesiyle karşılamakta ve faşistler tecrit olmaktadır.

Beşinci kol revizyonistlerin sendikalarındaki hegemonyalarına, mücadele set çekmek istemelerine, bütün halkı bölme çabalarına ve denetimi altına alamadığı kitle mücadelesini bastırmalarına ve mücadelenin devrimci öncülerine saldırmalarına rağmen kitle mücadelesi gelişmektedir. DGM'lerine karşı işçi sınıfının direnişi, revizyonistlere rağmen kitlelerin bir direnişi oldu. Beşinci kol revizyonistler mücadeleye, "yas" ilan ederek set çekmeye çalıştılar. Bugüne kadar Demirdöküm, Sungurlar ve daha nice fabrika direnişinden, 15-16 Haziran yığın hareketinden gelen yiğit işçi sınıfının kavgasını otobüslere hapsederek bastırmaya ve engellemeye çalıştılar. Beşinci kol re-

vizyonistler kitle mücadelesini kendi sosyal-faşist darbe emelleri için hegemonya altına almaya çalışmakta, denetimleri dışında gelişen mücadeleye azgınca saldırmakta, devrimci işçileri işten attırmakta, her alandaki devrimci gelişme ve mücadeleyi yoketmeye çalışmaktadırlar.

Yükselen kitle mücadelesinin doğru hedeflere yönelmesi önünde ciddi bir engel olan reformizm, kitlelerin mücadelesini MC'ye karşı mücadele sınırlarına hapsedmek, devrimci özüne saldırmak, mücadeleyi söndürmek ve mücadelenin doğru hedefler yönünde gelişmesini önlemek noktalarında toplanan bir siyaset izlemektedir. Son birkaç yıl içinde işçi sınıfının yükselen mücadelesine "sosyal barış", "çalışma barışı" demagojileriyle karşı çıkan reformizm, bugün işi direniş yapan işçiye "kışkırtıcı ajan" demeye kadar varmış, gerçek kışkırtıcı ajanları, gerçek zalimleri halkın gözünden saklamaya çalışmıştır. Bugün reformizm, bütün kitlelerin ve özellikle yoksul köylü kitlelerinin devrimci demokratik taleplerinin yerine reformcu hayaller geçirmeye, kitlelerin mücadele ateşini söndürmeye uğraşmaktadır.

Beşinci kol revizyonizmin yıkıcı ve bölücü, reformizmin söndürücü etkilerine rağmen kitle hareketi objektif bir olgu olarak yükselmekte, önündeki engelleri zorlayarak ilerlemekte, yer yer siyasi bir içerik kazanmaktadır.

GÖREVLERİMİZ NEDİR ?

Dünyadaki ve ülkemizdeki objektif gelişmelerin bir ürünü ve kitlelerin esas olarak kendi deney ve tecrübeleri ölçüsündeki hedeflere yönelerek yükselmekte olan bu yığın mücadelesini, önündeki engelleri bütünüyle yıkararak ve doğru hedeflere yönelterek devrimin akan bir seli haline getirmek proleter devrimci hareketin temel görevi olarak belirmektedir. Proleter devrimci hareket bu temel görevini nasıl kucaklamalıdır?

İşçiler sendika hürriyeti, iş güvencesi ve can güvenliği istiyor. İşçiler bölünmek değil, birleşmek istiyor. Yoksul köylüler yoksulluk, sefalet ve feodal, yarı-feodal kölelik zincirinin kırılmasını istiyor ve bunun için toprak mücadelesine atılıyor. Öğrenci gençlik faşist işgallerin kırılması ve öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği istiyor.

Kitlelerin bu taleplerine sahip çıkalmı. Kitlelerin bu talepler etrafındaki mücadelesini örgütleyelim. Bu mücadeleleri devrimci siyaseti kitlelere malederek Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerletelim. Bu görevi, hem kendiliğindenciligi abartarak kitle eyleminin kuyruğuna atılan, hem de bu mücadeleyi küçümseyen anlayışlarla mücadele ederek yürütelim.

Nerede zulüm, nerede sömürü varsa orada mücadele bayrağını açalım. Çıkarları, iki süper devlet ve işbirlikçilerinin çıkarlarıyla gelişen bütün sınıf ve tabakaların yurtsever anti-faşist eylemini yükseltelim.

Ülkemiz üzerinde yeni çarların hakimiyeti ve sömürüsünü derinleştirecek olan yeni çarlarla dostluk ve işbirliği anlaşmasına hayır! Ülkemiz üzerinde sarsılan ABD hegemonyasını yeniden sağlamlaştırmaya girişimi olan savunma anlaşmasına hayır! Ülkemizin bağımsızlığını yokeden bütün kölelik anlaşmalarına ve saldırgan askeri bloklara karşı çıkalmı. İki milliyetten ülkemiz halkının mücadelesini, dünya proletaryası, ezilen halkları ve üçüncü dünya

ülkelerinin mücadelesinin bir parçası haline getirelim.

Savaş ve istilaya karşı hazırlık görevlerini iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadele görevlerine bağlı olarak yerine getirelim.

Kürt milli hareketinin iki süper devlete ve onların uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarına ve bunlara katılmış bir avuç milli haine karşı devrimci bir önderlik kazanması için mücadele edelim. Kürt ve Türk halklarının devrimci birliğini pekiştirelim.

Mücadelenin doğru bir önderlik kazanması için sınıf mücadelesinin yerşerdiği her yerde kitleleri örgütleyelim ve örgütlenelim. Her fabrikayı ve köyleri emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin kaleleri haline getirelim.

DİSK'te sosyal-faşist, TÜRK-İŞ'te faşist sendika ağalarının hegemonyasını kıralım, sendikaları devrimci mücadele örgütleri haline dönüştürelim. DİSK'li ve TÜRK-İŞ'li işçilerin devrimci birliğini, tüm işçi sınıfının tabanda eylem birliğini sağlayalım.

Revizyonist karargahları bombalayarak, reformizmi etkisiz kılarak tüm kitle örgütlerinde devrimci önderliği hakim kılalım.

Bu temel üzerinde proleter devrimcilerin birliği görevine dört elle sarılalım.

GURUPÇU EĞİLİMLERİ YIKARAK PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASINI İLERLETELİM

İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün; Demokratik Halk Devriminin bu temel güçlerinin ve diğer bütün çalışan halkın mücadelesinin devrimci bir önderlik kazanması demek olan proletarya partisinin inşası için gurupçu eğilimlerle savaşarak kavrayalım.

Proleter devrimcilerin birliği önündeki engellerden biri olan siyasi görüş ayrılıklarını giderme mücadelesinde, pratikte sınanmış bir ideolojik mücadeleyi esas alalım. Teori pratikten doğar ve pratiğe ışık tutar. Doğru siyaset kitlelerin nabzını elde tutmak ve bu nabzı dinlemeyi bilmekle inşa edilir. İdeolojik mücadelenin küçük burjuva aydın çekişmesine dönmemesinin yolu ideolojik mücadeleyi bu kavrayışla ele almakta geçmektedir.

Devrimci siyasetin netleşmesi ve siyasi birliğe ulaşmak için, ideolojik mücadeleyi, ayrılıkları körüklemek ve yıkıcı eleştiricilik için bir araç haline getiren tekkeci eğilimlere karşı mücadele edelim. Proleter devrimci hareketin güçlerini birleştirmesine zarar veren bu eğilimi yıkalım.

Proletarya partisi inşası ve ona hizmet edecek olan devrimcilerin birliği devrimci siyasetle kitlelere önderlik etme, kitlelerle birleşme yönünde atılan adımlara sıkıca bağlıdır. Bu birliği geleceğe ertelemek, kendiliğindencilik bırakma anlamına gelmez. Tam tersine, kitle mücadelesine çok daha güçlü önderlik kazandırabilmek için birlik mücadelesinin temel görevlerimizden biri olduğu anlamına gelir. Bunun yanında, proletarya partisi inşa görevini, kitlelerle birleşme görevine indirgeyen ve bugünün özgü sorun proleter devrimcilerin birliğini geçiştiren eğilimler de açığa çıkarılmalıdır.

Proleter devrimciler iki yıla yakın bir süredir, kitle örgütleri ve kitle eylemlerinde tabanda eylem birliği yolunda önemli adımlar atılar. Ancak, proleter devrimcilerin birliğine, bir

Devamı arka sayfada

Ba.ta.sa.3'de dönem öncesine kadar olumlu katkılarda bulunan bu adamlar bugün çok zayıflamıştır. Bugün kitle örgütlerinde demokrasi temelinde birliğin yeniden güçlenmesi için gurupçu eğilimleri alt etmeliyiz. Eylem yarışı körükleyen gurupçu eğilimleri açığa çıkarmalı, proleter devrimcilerin birliğine verdiği zararı ortadan kaldırmalıyız. Bu konuda yaratılan cereyanları göğüslemeli, tabanda bozulmak istenen ve bir ölçüde bozulan yoldaşlık ilişkilerini inşa etmeliyiz. Bu görevi tabanda ideolojik

mücadeleyi yumuşatma olarak kavramamalı, uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi yoldaşlık ilişkilerini inşa amacıyla birleştirmeliyiz.

Proleter devrimcilerin birliğini ve bu uğurda mücadeleyi kendiliğinden geliştirmeye terketmemeli, birlik için atılabilecek bütün adımları atmaktan çekinmemeliyiz.

Bütün bu görevlere zirveye tırmanma ve enginleri fethetme ruhuyla sarılmamızdır.

Çünkü bugün, proletaryanın ve halkın devrim davasının çıkarları bunu gerektirmektedir.

TOM ÇALIŞANLARA İŞ GOVENCESİ VE CAN GOVENLİĞİ!
YIKILSIN AĞALIK, BOTON TOPRAKLAR KÖYLONON!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
NE AMERİKA, NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

HALKIN YOLU

OKULLARDAKİ FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİNİ AÇIKLIYORUZ

Devrimci öğrenci Zulfikar Uralçin'i 9 Kasım 1976 gecesi Ülkü Ocaklı faşistler pusu kurup öldürdüler. Faşist katillerin olay yerinden kaçarken düşürdükleri belgeleri bir yurtsever gazetemize iletti. Bu belgeleri yayınlıyoruz. Fotokopilerini gördüğünüz belgeler, Ülkü Ocaklı faşistlerin okullardaki gizli örgütlenmelerinin açık bir delilidir. Bu örgütlenmenin amacı ise, yurtsever, devrimci öğrenci ve öğretmenleri pusu kurup öldürmektir.

İşte bu iddiamızın kanıtı; "aşırı militan" diye özel olarak işaretledikleri Zulfikar Uralçin'in katledilmesi.

Yurtseverlerin, devrimci öğrenci, öğretmen ve işçilerin dövülmesi, öldürülmesi rastlantı değildir... Bunların hepsi faşistlerin önceden planlayıp hazırladıkları katliamlardır.

Ülkemizde her fırsatta sokaklardan insanlar toplanıp emniyete götürülüyor. Bunlar en azından dövülüp işkence edildikten sonra bırakılıyor. Bir kısmı da sudan nedenlerle "gizli örgüt" kurdukları iddiasıyla aylarca hapis hanelerde tutulup yargılanıyor.

Yine ülkemizde insanlar, sırf yurtsever oldukları için, devrimci oldukları için sokaklarda kurşunlanıyor ve nedense (!) bunların katilleri bulunamıyor.

Zulfikar'ın babası diyor ki;

"9.11.1976 gecesi saat 23.30 sıralarında, Göztepe Akşam Ticaret Lisesi'nin 7/C öğrencisi oğlum Zulfikar Uralçin'i ders-ten eve dönüşünde pusu kurarak okul kapısında öldürmüşlerdir.

Ben bir baba olarak, katillerin yakalanarak adalete verilmesi ve cezalandırılmalarını istiyorum. Netice olarak, bu suçluları yöneten ve besleyen ele başlarının da aranıp bulunması ve yakalanmasını T.C. yasalarına dayanarak, yerine getirilmesini istiyorum."

-SOKAKLARDAN RASTGELE TOPLANAN YADA İŞİNİN BAŞINDAN ALINIP GÖTÜRÖLEN İNSANLARA GİZLİ ÖRGÜT KURDURMAYA (!) BU KADAR HEVESLİ OLANLARA, -TRT'DE AÇIKLAMA YAPARAK OKULLARDA GİZLİ ÖRGÜT KURMADIKLARINI İDDİA EDEN ÜLKO OCAKLARINA,

- VE TOM HALKIMIZA BU BELGELERİ SUNUYORUZ.

KURŞAD CRASI

- 1) Zekariya Bahce: 4/B 1118
Adresi: P20 - Yeldeğirmeni Sokak no:101 Kadıköy
is: Kasap (Anıya ile birlikte)
Tatil günleri: seminde oturdu bence, erasica nedaya çıkaram.
- 2) Ayhan Gönül: 4/A 1930
Adresi: Karaköy sokak no:101 cad. Galatasaray sok. no:44
is: emre
Tatil günleri: Tuzun sayı buluşması Demontage gider.
- 3) Nazif Gönül: 4/A 1147
Adresi: Karaköy sokak no:101 cad. Galatasaray sok. no:44
is: Karaköy sokak no:101 cad. Galatasaray sok. no:44
- 4) Erdem Salim: 4/A 1921
Adresi: Akademi sokak no:35
is: Devlet Mahallesi Ofisinde çalışıyor.
Tatil günleri: kadıköyde Hanım kavununu alıyor.
- 5) Hüseyin Gönül: 4/A 1174
Adresi: Anadoluhisari Sokak no:101
Tatil günleri: aynı yerde bulunuyor.
- 6) Hama Tugay: 4/B 1152
Adresi: Nispetiye sokak no:33
is: Nispetiye sokak no:33
Tatil günleri: Fide.

Büyük SEMPATİLER SAYISI: 30 (10 kişi)

Devrimci öğrenci sayısı:

" Sempatiler sayısı: 40 (10 kişi)

KURŞAD CRASINDA (Crasıya için okulu için bilimsel)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

Devrimci " = 2. (10 kişi)

BOYUNDURUĞA HAYIR!

Bugün düne göre bu konuda ileri adımlar atılmıştır ama yeterli değildir. Proleter devrimciler, geçmişteki zaaflarının bilincinde olarak, Kürt milli meselesindeki siyasetlerini yeniden gözden geçirmelidirler.

Esas olarak ezen ulus milliyetçiliğine karşı lafta değil gerçekte mücadele edilmeden Kürt ve Türk halklarının devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. İki milliyetten halkımızın birliğine giden yol, hakim ulus sovenizmi ile mücadeleden geçer.

Türk hakim sınıflarının milli boyunduruğu altındaki Kürt ulusu, hakim sınıflara duyduğu düşmanlığın yanında, Türk halkına ve proleter devrimcilerine de güvensizlik duymaktadır. Ezen ulus proleter devrimcilerinin soven fikirlerin etkisinde olmaları, haklı olarak Kürt halkının ezen ulus halkına da şüphe ile bakmasını getirmiştir. Bu şüphe ve güvensizliği proleter devrimci siyasetle ortadan kaldırmak için Türk ve Kürt proleter devrimcilerine büyük sorumluluklar düşmektedir.

Eğer Türk halkı, Kürt ulusu üzerindeki milli zulme ve milli eşitsizliğe, sessiz ve kayıtsız kalırsa -ki bunun esas sorumlusu Türk proleter devrimcileridir- Kürt halkının var olan şüphe ve güvensizliği devam eder. Ve bu güvensizlik, Türk hakim sınıflarının halklar arasında düşmanlığı körükleyen ırkçı, soven politikasıyla birlikte düşmanlığa dönüşebilir. Bu durum her iki milliyetten halkımızı baskı altında tutan büyük burjuvazi ve toprak ağalarını güçlendirecektir. Faşist diktatörlük iki süper devlete dayanarak varlığını sürdürüyor. Ama aynı zamanda Kürt ulusu üzerindeki baskı ve milli zulümle de varlığını devam ettiriyor. Faşist diktatörlüğe karşı mücadele iki süper devlete karşı mücadeleden ayrılmayacağı gibi, Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya karşı mücadele edilmeden, faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilemez.

KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYIN HAKKINI SAVUNMAK BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASI MOCADELESİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR.

Bütün bir insanlığı sömürü ve esaretten kurtaracak olan devrimci proletarya, milli zulme karşı, hangi ulus üzerinde olursa olsun milli baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele eder. Çünkü o, her türlü sömürü ve zulümün kararlı ve en uzlaşmaz düşmanıdır.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gasbeden Türk hakim sınıfları kendi milletinden halkı da sömürmekte ve ezmektedir. Milli zulüm, ırkçılık, komando baskınları ile iktidarlarını devam ettiren Türk hakim sınıfları Türk halkının da mücadelesini zemeye çalışıyor. Kürt halkına ne zaman zulüm ve katliam yapıldıysa, Türk halkı üzerinde de baskılar arttırılmış, onun da mücadelesi engellenmek istenmiştir. Bir ulus başka bir ulus sömürüyor ve baskı altında tutuyorsa, o ulusun kendisi de sömürü ve baskı altında demektir. Çünkü "Başka-bir ulus ezen bir ulus özgür olamaz" (Marx). "Kendi ulusunun başka bir ulus ezmesine göz yuman bir proleter, sosyalist bir proleter olamaz" (Lenin).

Bugün Kürt ulusu kendi rızası ol-

madan, Türk devleti sınırları içinde zorla tutuluyor, özgür ulusal gelişimi engelleniyor, hatta bir millet olarak varlığı inkar ediliyorsa, en başta ezen ulusun proletaryası bu milli eşitsizliğe kayıtsız kalamaz.

Türk ordusu, valiler ve diğer görevliler, Kürt ulusuna rağmen Kürdistan'da baskı aracı olarak bulunuyor, Kürt ulusu kendi arzularına aykırı olarak zorla askere alınıp devletin yasalara karşısında köleleştiriliyorsa, mayın tarlaları, komando zulmü ... ile maddi ve manevi olarak baskı altında tutuluyorsa başta Türk proletaryası ve halkı bunlara kayıtsız kalamaz, kalmalıdır.

Devrimci proletarya bütün ulusların özgür ve eşit olarak birleşmelerinden yanadır, zorla aynı devlet sınırları içinde tutulmalarından yana değil. Ulusların özgür ve eşit olarak birleşmesi ezen ulus proletaryası ve halkının en tutarlı bir demokrasi ruhu ile eğitilmesinden geçer. Bunun içindir ki Türk proletaryası ve halkının görevi, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz olarak savunmak ve bu uğurda mücadele etmektir.

Aynı bir devlet kurma hakkı Türk ulusunun tekelinde olamaz. Türk proletaryası ve halkı, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün her somut uygulamasına karşı çıkarak, aynı bir devlet kurma hakkının herhangi bir ulusun tekelinde olmasını reddederek Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunarak, Kürt dili üzerindeki baskılara karşı dillerin eşitliğini savunarak, ancak böylelikle tutarlı bir demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi yürütebilir.

TOPRAK DEVRİMİ İLE BİRLEŞMEYEN MİLLİ KURTULUŞ HAREKETLERİ KALICI BAŞARILAR ELDE EDEMEZ!

Kürt ulusu yıllardır süren bunca zulüm, bunca işkenceye boyun eğmedi. Birçok kez milli zulme karşı başkaldırdı. Özellikle Kemalist iktidar döneminde birinci ardınca isyanlar patlak verdi. Ancak Kürt milli hareketleri, milli kurtuluşu sağlayamadı, bağımsızlık ve özgürlük ile sonuçlanmadı. Bunun en önemli nedeni, önderliğin feodallerin elinde olmasıdır. Mücadele önderlik eden bir kısım ağa ve aşiret reislerinin aralarındaki çıkar çatışmaları yüzünden mücadele zayıfladı. Türk hakim sınıfları da mezhep ayrılıklarından yararlanarak mücadeleyi bölmeye çalıştılar. Kürt toprak ağaları yoksul Kürt köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısına dikildiler, Türk hakim sınıfları ile birleştirdiler.

Önderliğin feodallerin elinde olmasından dolayı silahlarını yalnızca Türk hakim sınıflarına karşı değil, aynı zamanda emperyalizme ve feodalizme doğrultamayan Kürt milli hareketleri yenilgi ile sonuçlandı. Feodalizmi ve feodal boyunduruğu parçalayan bir Kürt milli hareketi gerçek bir milli kurtuluşu sağlayamaz.

Çağımızda devrimci proletarya önderliğinde yürütülen milli kurtuluş hareketleri, kalıcı başarılar elde edemez. Ülkemizde devrimci proletarya, toprak devrimi temelinde yoksul köylü kitlelerini seferber edip, işçi - köylü ittifakı temelinde milli bağımsızlığı

sağlayabilir. Emperyalizme karşı yürütülen milli kurtuluş için mücadele proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile kalıcı bir çözüme kavuşabilir.

Proletarya önderliğinde Kürt ve Türk halklarının, iki süper devlet, Türk hakim sınıfları ve feodalizme karşı birlikte ve omuz omuz mücadeleleriyle, zafer kazanılabilir. Kürt ve Türk halklarının birliği ve dayanışması gerçekleşmeden iki milliyetten halkımız bağımsızlık ve özgürlük kazanamaz.

İki milliyetten halkımızın birliği ve sarsılmaz dayanışmasıyla ki, iki süper devlet ve işbirliklerini yıkabilir, feodalizmin kökünü kazıyabiliriz.

Devrimci proletarya ulusların kendi kaderini tayin hakkını her şart altında savunur, milli baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele eder. Proletarya her türlü milliyetçi fikirlerle ve burjuva ideolojisine karşı proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltmelidir.

Ülkemizde her iki milliyetten işçiler ve yoksul köylüler Çukurova, Zonguldak, Söke, İzmir, İstanbul'da bir araya geliyorlar. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları, işçilerin köylülerin iş ve can güvenliği, sendikalaşma, toprak ve hürriyet için yürüttükleri mücadeleleri engellemek ve boğmak için millet, mezhep, din farklılıklarından yararlanıyor. Türk işçileri Kürt işçilerine, alevi işçileri sünni işçilere düşman etmeye çalışıyorlar. Her iki milliyetten işçi ve yoksul köylüler sınıfsız birleşerek örgütlenmeli ve mücadele etmeli, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı kendi sınıflarını korumalıdır. Bunun için de işçi ve yoksul köylülerin her türlü milliyetçilikten arınmış olmaları gerekir. Proleter sınıf bilincinin milliyetçi fikirlerle karartılması ve burjuva ideolojisine en küçük bir taviz iki milliyetten işçilerin ve yoksul köylülerin birliğini baltalar, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları korunmuş olur.

Her türlü milliyetçilik proleterler ve halkların birliğini baltalamaktadır. Bu yüzden Kürt milliyetçiliği ile de mücadele etmek gerekir. Kürt milliyetçiliği ile mücadele bugün için esas olarak Kürt proleter devrimcilerinin görevidir.

Biz her türlü ulusal farkların ortadan kaldırılmasını amaçlıyoruz. Bunun içindir ki, fiili olarak var olan milli eşitsizliği dikkate alarak, Hakim ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliğini ayırdetmeliyiz. Kürt ulusunun senelerdir milli boyunduruğu altında ezilmeleri ve milli hak-sızlığı dikkate alarak, bu anlamda her iki ulusun milliyetçiliği arasında ayırım yapmalıyız. Ama bu ayırım Kürt milliyetçiliğine bir taviz şeklinde anlaşılmalıdır.

Devrimci proletaryanın bayrağı altında iki milliyetten halkımızın iki süper devlet, Türk hakim sınıfları ve feodalizme karşı birliğini sağlamak için mücadele edelim. Ortak düşmanlarına karşı birleşerek halkımız zafer kazanacaktır.

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL BOYUNDURUĞA HAYIR!
TÜRKİYE KÜRDİSTAN'INDAKİ MİLLİ ZULMON ARACI OLAN JANDARMA, KOMANDO VE ORDU BİRLİKLERİ ÇEKİLSİN!
YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİR LİĞİ VE MOCADELESİ!

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL BOYUNDURUĞA HAYIR!
TÜRKİYE KÜRDİSTAN'INDAKİ MİLLİ ZULMON ARACI OLAN JANDARMA, KOMANDO VE ORDU BİRLİKLERİ ÇEKİLSİN!
YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİR LİĞİ VE MOCADELESİ!

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL

"BAŞKA BİR ULUSU EZEN BİR ULUS ÖZGÜR OLAMAZ"

Mayın tarlaları, komando baskınları, topluca katliamlar ve ırkçılık, bu güne kadar Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dan eksik olmadı. Çünkü buralarda Kürt ulusu yaşıyor. Kürt ulusu Türkiye'de olduğu gibi İran, Irak ve Suriye'de de yaşıyor. Emperyalizm ve emperyalizmin işbirlikçisi iktidarlar tarafından sömürülmekte ve milli boyunduruk altında ezilmektedir.

Türk büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağaları, Kürt ulusunun varlığını ve bir millet olduğunu inkar ediyor. Türkiye'de Türklere başka bir ulus yoktur diyorlar. Faşist Türkeş ve Demirel, Feyizioğlu ırkçı politikanın savunucusudurlar. Reformcu Ecevit de bu politikayı onaylıyor. Bütün bunlar, Kürt ulusunun varlığını inkar etmek, Kürt ulusunu eritmek için söylendi ve söyleniyor. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da sokaklara yazılan, mitinglerde haykırılan "Kurdara Azadi" sloganlarıyla, Kürt ulusu, milli zulmü ve özgürlük özlemini dile getiriyor.

Geçmişte Türk büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağalarına karşı Kürt ulusu, kimi zaman baltayla kimi zaman da göğsünü siper ederek milli zulme başkaldırdı. İşte Koçgiri, Ağrı - Zilan, Dersim ... Kürt ulusu isyan etti. Kölece yaşamaya karşı, milli boyundurucu parçalamak için. Dalga dalga yayılan büyüyen mücadele karşısında gözü dönen hakim sınıflar, her seferinde Kürt ulusu üzerine ordular yolladılar. Halkın onbinlercesi, beşikteki bebele-re varıncaya dek katledildi. Dağ, taş ve Fırat kan aktı.

Sadece katliam ve imha ile kalmadı. Binlerce kişi memleketinden sürüldü, zorla başka bölgelere göç ettirildi, yerinden yurdundan atıldı. Kürt halkının yaşadığı yerlere ise Türk halkı yerleştirildi. Kürtlerin milli özelliklerini ortadan kaldırmak için asimilasyona tabi tutuldu. Çıkarılan iskan kanunu da Kürt ulusunu, yaşadığı bölgelerden zorla göç ettirmek amacını taşıyordu.

Yakın zamanda 20 yoksul Kürt köylüsünün sınırda kaçakçılık yaptıkları için Viranşehir'de kurşuna dizilmeleri, faşist diktatörlüğün ırkçı politikasına bir örnektir. Ağa ve tefeci sömürsü ile ezilen topraksız yoksul köylü, ekme parası kazanmak için çareyi kaçakçılıkta bulduğunda sorgusuz sualsiz kurşuna dizilir. Kürt yoksul köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısında, Türk hakim sınıfları ile bütünleşmiş Kürt toprak ağaları vardır. Kürt halkı, emperyalizm ve Türk hakim sınıflarının yanında, Kürt toprak ağaları tarafından sömürülmekte, feodal baskı altında ezilmektedir. Feodal boyunduruk milli boyundurukla birliktedir. Bu yüzden de baskı katmerli ve ağırdır.

Gene İdil'de kaçakçılık yaptıkları için kurşuna dizilen yoksul köylülerden birinin bacısı ölüsünü almaya gel-

diğinde jandarma ona şöyle diyor: "çek git, yoksa seni jandarmalara teslim ederim, kardeşin can çekiyordu, acıdım, vurdum, tamamladım". Jandarma hakim sınıfların baskı aracıdır ve onlar iktidarlarını yıllarca jandarma dipçisi ile sürdürdüler.

Hakim sınıfların katliam ve asimilasyon uygulamalarıyla Kürt ulusunun özgür gelişimi engellenmiş ayrı bir devlet kurma hakkı gaspedilmiştir. Kürt dilinin konuşulması da yasaktır. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da kurulan yatılı bölge okulları tek dil olarak zorunlu Türkçe eğitim yapılarak Kürt çocuklarına kendi dili ve kültürleri uutturulmaya çalışılıyor. Devletin resmi ideolojisi olan ırkçılık, yatılı bölge okullarında Kürt çocukları için baskı ve asimilasyon aracıdır.

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ MİLLİ ZULME KARŞI MÜCADELE EDİLMEYEN; FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI, BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ DOŞONOLEMEZ!

Yıllardır halkımızın en küçük bir kırıpırdanışını şiddet ve zulümle bastırmaya çalışan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarı "Kürt" sözü edilmesine dahi yasak koydular. Türk halkını da, Kürt ulusunu aşağılayarak, Türklerin üstün bir millet olduğu şeklinde valanlarla, şovenizme

beslediler. Onlar milli düşmanlıklar yaratıp, halkları birbirine düşürmeden iktidarlarını devam ettiremeyeceklerini biliyorlar. Bu yüzden de Kürt ve Türk halkları arasında büyük bir tizlikle düşmanlık duvarları ördüler. Elbetteki halkımızın uyanışı ve mücadelesi bu duvarlarda gedikler açtı, Kürt ve Türk halkının uyanışı ve mücadelesi ile de yıkılacak. Ancak bu yüzden, burjuva ideolojisi olan milliyetçi ön yargılara, esas olarak da Türk milliyetçiliği ve şovenizmine karşı sistemli ve sürekli bir mücadele yürütülmeden, halklar arasında düşmanlık duvarları var olmaya devam eder.

Bugün Türk çalışan halkı arasında milli ön yargılar ve şoven fikirler güçlüdür. Türk hakim sınıfları, halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini baltalamak için şoven fikirleri yaygınlaştırdılar. Milliyetçi ön yargılar körlendi, kitlelerin milli duygu ve düşünceleri istismar edildi. Halkın kör karanlıkta kalması için halklar arasında dayanışma ve dostluğu baltalamak için ne mümkünse yapıldı.

Türk halkını eğitime ve bilinçlendirme göreviyle yükümlü olan Türk proleter devrimcileri, milli ön yargılardan arınarak görevlerini yerine getirebildiler mi? Hayır, devrimci harekette revizyonizmin ve küçük burjuva ideolojisinin etkinliği, Kürt milli meselesinde de diğer meselelerde olduğu gibi kendini gösterdi. Türk proleter devrimcileri ne gerektiği gibi Türk halkını eğitip, Türk şovenizmine karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütebildiler, ne de Kürt halkına karşı görevlerini tam olarak yerine getirebildiler.

ACIKLAMA

Ülkemizde proleter devrimci hareketin birçok önemli meselelerle karşı karşıya olduğu şartlarda yayınlanmaya başlayan Gazetemizin yürütmeye çalışacağı mücadelesinde temel aldığı siyasi platformunu bu sayıda yayınlıyoruz. Gazetemizin birinci amacı bu temel üzerinde yürüteceği mücadelesiyle proleter devrimci siyasetin inşasına katkıda bulunmak ve devrimci siyasetin kitlelerin elinde bir silah haline gelmesine çalışmaktır. İkinci temel amacı ise "proleter devrimcilerin birliği" yolunda yılmadan mücadele etmek ve iki amacını birlikte ve birbirine bağlı şekilde yürütmektir. "Birlik" konusundaki görüşlerimizi ise gelecek sayıda yayınlayacağız.

DEVİRİMCİ PROLETARYANIN NİHAİ AMACI

TOPLUMLARIN TARİHİ YÖNÜ SINIFLARIN ORTADAN KALKMASI DOĞRULTUSUNDADIR

İnsan toplumu tarihinin ilk dönemlerinde sınıflar ve sınıf mücadelesi yoktu. Üretim araçları bütün topluluğun ortak mülkiydü. Ve maddi servet topluluğunun tüm üyeleri arasında eşit olarak paylaşılıyordu. Bu ilkel komünizm, insanların doğaya hakim olma mücadelelerinde henüz yeterince ileri adımlar atamamış olmalarından, üretici güçlerin geriliğinden kaynaklanıyordu. İlkel komünal toplulukta üretici güçler o kadar geriydi ki, üretilenler topluluk üyelerinin yaşamlarını sürdürmelerine ancak yetiyordu.

Ne zaman ki üretici güçler insanların yaşamlarını sürdürebilmeleri için gerekli asgari üründen fazlasını üretmelerine elverecek kadar gelişti, işte o zaman ilkel komünal toplumun bağrında sınıflar ve sınıf mücadelesi doğdu. Ve ilkel komünizm yerini tüm üretim araçlarının ve taşınabilir mülk sayılan kölelerin mülkiyetini ellerinde bulunduran köle sahibi azınlık sınıfın büyük köle çoğunluğunu barbarca sömürdüğü ve baskı altında tuttuğu köleci topluma bıraktı.

İlkel komünal toplumun bağrında sınıfların doğmasından bu yana, binlerce yıldır bütün toplumların tarihi, sınıf mücadelesi tarihidir. Avrupa'dan Asya'ya, Afrika'dan Amerika ve Avustralya'ya toplumların tarihindeki bütün farklılıklara rağmen hepsinin ortak özelliği ilkel topluluğun bağrında sınıfların doğmasından bu yana ezilen ve sömürülen sınıflarla ezen ve sömüren hakim sınıflar arasındaki bitmeyen mücadelelerdir. Köle sahiplerinin barbar sömürü ve zulmüne karşı, köle ayaklanmalarıyla çatırdayan köleci toplum yerini feodal topluma, feodal toprak beylerinin sömürü ve zulümüne karşı köylü ayaklanmalarıyla çatırdayan feodal toplum ise yerini kapitalist topluma bıraktı. Kapitalist toplum da ikiyüz yıldır burjuvazinin sömürü ve zulmüne karşı proleteryanın mücadelesiyle sarsılıyor.

Ancak geçmişte ne kölelerin ne de serf köylülerin mücadelesi sömürücü sınıfların diktatörlüklerine son verip, insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmanın yolunu açamadı ve açamazdı. Çünkü köleci toplum esas olarak kölelerin mücadelesiyle çökerken, daha ileri bir üretim biçimi ve toplumsal sistemi temsil edenler köleler değil, yine sömürücü bir azınlık sınıf olarak feodal toprak sahipleriydi. Ve feodal toplum serf köylülerin ayaklanmalarıyla çatırdarken daha ileri bir üretim biçimini ve toplumsal sistemi temsil edenler serfler değil, yine sömürücü bir azınlık sınıf olan burjuvaziydi. Henüz üretici güçler insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek kadar gelişmemişti.

Proletarya kölelerden ve serflerden farklı olarak sadece ezilen ve sömürülen bir sınıf olmakla kalmaz, aynı zamanda kapitalizme göre daha ileri bir üretim biçimini ve toplum sistemini, komünizmi temsil eder. Kapitalizmde üretici güçler öylesine gelişmiş, üretim o derece toplumsallaşmıştır ki, artık üretim araçlarının özel mülkiyeti, ve dolayısıyla sınıfların varlığı üretici güçlerin gelişmesinin önündeki en büyük engel haline gelmiştir. Üretici güçlerin gelişmesinin önündeki bu engel ortadan kaldırılabilecek yegane sınıf olan proletarya, sadece burjuvazinin sınıf diktatörlüğüne son verip, kendi sınıf diktatörlüğünü kurmakla kalmayacak, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesini esas alıp, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürerek sanayi ile tarım, kafa emeği ile kol emeği ve şehir ile köy arasındaki farkların silindiği, proletaryanın sınıf olarak varlığı da dahil tüm sınıfların ortadan kalktığı, toplumun bütün üyelerinin refahının ve özgürce ve çok yönlü gelişmesinin şartlarının doğduğu, bayrağında Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazılı olan komünist topluma doğru ilerleyecektir. Proletarya kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtaracaktır.

KAPİTALİZMİN DOĞAL EVRİMİ KUTUPLAŞMA YÖNÜNDEDİR

İnsan toplumlarının tarihinin ilk aşamasında görülen ilkel komünizm, üretici güçlerin geri oluşunun zorunlu bir sonucu iken, kapitalist üretim ilişkilerinin tasfiyesi temeli üzerinde yükselcek olan komünizm, üretici güçlerin ulaştığı ve ulaşacağı yüksek düzeyin zorunu bir sonucudur. Komünizmi ilkel komünizmle de, genel olarak eşitlikçilikle de karıştırmamak gerekir. Çağdaş proletaryanın nihai hedefi bir ütopya değildir. Bu nihai hedefi kapitalist toplumun gelişme yönü belirler.

Meta üretimi ilkel komünal toplumun çözülmesiyle birlikte doğdu, ancak kapitalizm ile birlikte tüm dünyada yaygınlaşıp gelişti ve meta üretimi içinde kapitalist üretim tüm kapitalist ülkelerde hakim hale geldi.

Kapitalist toplumlarda üretim araçlarının en önemli kısmı azınlık bir sınıfın, burjuvazi ve kapitalist toprak sahiplerinin elindedir. Nüfusun büyük çoğunluğu ise işgüçlerini kapitalistlere satmak zorundadır. Üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran burjuvazi proleter ve yarı-proleterlerin yarattıkları artı değeri kendine malederek sürekli servetini arttırır.

Teknik gelişme ilerledikçe sürekli olarak büyük çaplı üretim gelişip ve küçük çaplı üretim zayıflar, giderek iflasa sürüklenir. Üretim araçları her geçen gün daha az sayıda kapitalist ve toprak sahibinin elinde toplanır. Küçük üreticiler bir yandan artan sayıda, üretim araçlarını kaybederek proleterler ordusuna katılırken; diğer yandan topluma sosyo-ekonomik yeri belirli, sermayenin daha doğrudan daha açık baskısı altında unsurlar haline gelir.

İşsizler ordusu her geçen gün büyürken, teknik gelişme işgücü talebini işgücü arzının gerisinde bırakarak bu orduyu daha da kalabalıklaştırır ve kapitalistlerin işçiler üzerindeki sömürüyü daha da yoğunlaştırmaları fırsat-

ını doğurur. İşsizlik, sömürü ve aşırılaşma, boyunduruğun her çeşidi giderek çalışan halkın daha geniş kesimlerinin kaderi haline gelir.

Emek üretkenliğinin artması ve toplumsal zenginliğin büyümesi demek olan teknik gelişme, kapitalist toplumdaki toplumsal eşitsizliğin artması, mülk sahipleriyle mülksüzler arasındaki mesafenin büyümesi, işsizlik, aşırılaşma, her türlü boyunduruğun anlamına gelmektedir.

Kapitalizmin temel gelişmelerinin kaçınılmaz sonucu olan sanayi krizleri bu süreci daha da ağırlaştırır, kitlelerin yoksulluğu ve sefaleti üretilen emtiyaya pazar bulma imkansızlığı sonucu toplumsal servetin ziyan edilmesine yol açar.

Böylece, bir yandan emek sürekli olarak toplumsallaşır, toplumsal emeğin üretici güçleri her geçen gün daha büyük gelişmeler kaydederken, öte yandan bu gelişmenin bütün önemli yararları nüfusun ufak bir azınlığına tekelleştirilir, mülk sahibi sınıfla proletarya arasındaki uçurum her geçen gün daha derinleşir.

Ancak kapitalizmin bütün bu kaçınılmaz gelişmeleri keskinleşirken, proletarlerin sayıları ve dayanışmaları, memnuniyetsizlikleri ve öfkeleri de büyür. Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele keskinleşir, proletarlerin kapitalizmin dayanılmaz boyunduruğunu silkip atma itilimi her geçen gün artar.

EMPERYALİZM; TEKELCİ, ÇORUYEN, CANÇEKİŞEN KAPİTALİZMDİR

19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi öyle bir noktaya vardı ki, artık kapitalizm serbest rekabete aşamasından çıkıp, son aşamasına, teknelci kapitalizm, emperyalizm aşamasına vardı.

Emperyalizm, sermayenin yoğunlaşmasının tekelleri doğurduğu, banka ve sanayi sermayesinin içiçe geçerek finans kapitali oluşturduğu, tekellerin ve finans-kapitalin ekonomik hayata hakim olduğu, kapitalizmin temel gelişmelerinin, çok ileri düzeyde toplumsallaşan emeğin üretici güçleriyle üretim araçlarının giderek daha az elde (finans oligarşisinin elinde) tekelleştiği üretim ilişkileri arasındaki gelişmenin alabildiğine keskinleştiği kapitalizmdir.

Emperyalizm sermaye ihracı, teknelci sermayenin ağlarının dünyanın dörtbir yanına uzanması, teknelci sermayenin hakimiyetinde bir dünya ekonomisi oluşması demektir. Teknelci kapitalist birlikler azgın bir rekabet içinde dünyayı nüfuz alanlarına bölerler. Emperyalizm çağında dünya nüfusunun büyük çoğunluğu bir avuç "uygar" ulusun boyunduruğu altına girmiştir.

Kapitalizm şartlarında tek tek tekellerin ve tek tek ülke ekonomilerinin oranlı ve düzenli gelişmesi imkansızdır. Emperyalizm, bu eşit olmayan gelişme özelliğini büsbütün şiddetlendirmiş ve açığa çıkarmıştır. Bu durum hammadde kaynaklarının ve yabancı topraklara teknelci bir biçimde sahip olma, rakipleri eleyene nüfuz alanlarını genişletme mücadelesini çok keskinleştirmekte, değişen güçler oranı şartlarında dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi tüm insanlığı büyük yıkım ve a-

cılara bogan emperyalist paylaşım savaşlarına yol açmaktadır.

Üretim araçlarının özel mülkiyeti şartlarında her tekelin kaçınılmaz özelliği olan çürüme, üretimden kopuk, başkalarının sırtından geçiren rantiyeler tabakasının gelişmesi, sermaye ihracı ve "uygar" dünyanın geri ülkelerdeki yüz milyonların sırtından geçinmesi şeklinde beliren asalaklık, siyasi gericiçilik, ahlaki çürüme, rüşvet ve sahtekarlığın her çeşidi, bütün bunlar emperyalist kapitalizmin kaçınılmaz özellikleridir. Emperyalizm çağında kapitalizm asalak ve çürüten kapitalizme dönüşmüştür.

Teknelci kapitalizm ve özellikle sömürü ve baskı güçlerinin tekelde toplandığı teknelci devlet kapitalizmi yönündeki kaçınılmaz gelişme, kapitalizmin son aşamasıdır. Teknelci kapitalizm şartlarında emek o derece toplumsallaşmış, üretici güçler o derece gelişmiştir ki artık kapitalizmin sosyalizme dönüşmesi için objektif şartlar emperyalist dünya ekonomisi sisteminde bir bütün olarak olgunlaşmıştır.

Tekelleşmenin uç noktada geliştiği bir kutuplaşma, proletarya ile burjuvazi arasındaki gelişmenin tüm dünyada ve özellikle emperyalist metropollerde keskinleşmesi, bir avuç emperyalist tekel ve emperyalist süper devletin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu boyunduruğu altına almasıyla emperyalizmle ezilen haklar arasındaki gelişmenin keskinleşmesi, emperyalist tekeller ve emperyalist süper devletler arasındaki gelişmenin keskinleşmesi ve kaçınılmaz olarak dünya proletaryası ve dünya halklarını büyük yıkımlara sürükleyen emperyalist savaşlar, bütün bunlar emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğunu açığa çıkarır. Emperyalizm sosyalist devrimin arifesidir.

PROLETARYA BURJUVAZİNİN DİKTATÖRÜĞÜNE ZOR YOLUYLA ALAŞAĞI EDİP KENDİ DEVRİMCİ DİKTATÖRÜĞÜNE KURMALIDIR

Tarih boyunca sömürücü sınıflar sınıf hakimiyetlerinde devlet iktidarı aracılığıyla sürdürmüşlerdir. Sınıfsız ilkel toplumda devlet yoktu. Devlet sınıfların ortaya çıkmasıyla, sömürücü sınıfların sınıf hakimiyetlerini sürdürdürebilmek için, sömürülen sınıfları baskı altında tutma ihtiyaçlarının bir ifadesi olarak doğdu. Köleci devlet ve feodal devlet gibi kapitalist devlet de sınıf devletidir, burjuva diktatörlüğüdür.

Proletaryanın insanın insanı sömürmesine son vermek için yürüttüğü mücadele, bu nedenle, siyasi iktidar mücadelesi olarak zorundadır. Siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesinde proletarya tüm dünya proletaryasıyla dayanışma halinde devrimci bir sınıf partisi içinde örgütlenmelidir. İşçi sınıfı kapitalistlere karşı mücadele içinde kendiliğinden sınıf bilincine ve ramaz ve işçi sınıfı devrimci bir sınıf partisi içinde örgütlenmedikçe siyasi iktidar mücadelesi yürütemez. Sınıf bilinçli proletarya, Marksist Leninistler işçi sınıfına ve yarı-proleterlere kendi çıkarları ile kapitalistlerin çıkarları arasındaki uzlaşmaz gelişmeyi, bu gelişmenin nasıl çözümlenebileceğini kavratır ve proleter ve yarı-proleter kitlelerin kapitalistlere karşı mücadelesine önderlik eden bir devrimci siyasi sınıf partisi halinde örgütlenme görevini yerine ge-

tirmelidirler.

Proletarya burjuvazinin karşı-devrimci şiddetine proletaryanın devrimci kitle şiddetiyle cevap vermeksizin, burjuvazinin karşı devrimci şiddet aygıtını, burjuva devlet cihazını zor yoluyla parçalamaksızın burjuvazinin sınıf hakimiyetine son veremez. Proletarya devrimi revizyonist dökneklerin kitleleri uyutmak için anlattıkları malsalların aksine şiddete dayanan bir devrim olmak zorundadır.

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte doğan devlet, sınıfların ortadan kalkması süreci içinde yavaş yavaş yok olacaktır. Ancak Marksist-Leninistler, anarşistlerin aksine, burjuvazinin diktatörlüğüne son verecek olan proletarya devriminin hemen devleti ortadan kaldırdığını ileri sürmezler. Proletaryanın, genel olarak sınıfların ortadan kalktığı, sanayi ile tarım, kafa emeği ile kol emeği ve şehir ile köy arasındaki ayırımı silindiği komünist topluma doğru tüm insanlığı ilerletmek için geçici olarak devlete ihtiyacı vardır. Ama revizyonist sosyal hainlerin vazettiklerinin aksine, bu proletaryanın burjuva devlet cihazını muhafaza ederek, burjuvazinin askeri-bürokratik mekanizmasını dayanak sosyalist devrimi gerçekleştirebileceği anlamına asla gelmez. Proletarya burjuvazinin diktatörlüğünü alaşağı etmek ve yerine kendi sınıf diktatörlüğünü kurmak zorundadır.

Burjuva devlet cihazının parçalanması temeli üzerinde yükselen proletarya diktatörlüğü devleti eski tipte bir devlet değildir ve kelimenin gerçek anlamıyla devlet olmaktan çıkmıştır. Sömürücü sınıfların devleti, azınlığın geniş sömürülen çoğunluk üzerindeki diktatörlüğünü halkın üzerinde ve halka karşı bir bürokrasi, ordu ve polis cihazıyla sürdürülebilir. Oysa proletarya diktatörlüğü devletin sömürücü azınlığa karşı proletaryanın yoksul köylülükle ittifakına dayanan diktatörlüğünü sürdürmek için halkın üzerinde ve halka karşı bir askeri-bürokratik aygıtı ihtiyacı yoktur. Sömürücü sınıfların bürokrasisi yerine proletaryanın devrimci diktatörlüğünde devlet yönetimine her kademede çalışan halk katılır. Halkın üzerinde ve halka karşı bir ordu yerine devrimci iktidarı silahlı halk korur.

Burjuvazinin diktatörlüğünün zor yoluyla alaşağı edilip, yerine yoksul köylülükle ittifak halindeki proletaryanın devrimci diktatörlüğünün kurulmasından yana olup olmamak; proletarya diktatörlüğü altında tayin edici gelişmenin burjuvazi ile proletarya arasında olduğunu kabul edip etmemek çağımızda gerçek Marksist-Leninistlerle her türden revizyonist sosyal hainlerin arasındaki en önemli ayırıcıdır.

PROLETARYA DİKTATÖRÜĞÜ ALTINDA SINIF MÜCADELESİ SORDOROLMEZSE KAPİTALİZME GERİ DONUŞ KAÇINILMAZDIR

Yeryüzündeki ilk proletarya diktatörlüğünün tasfiye edilip yerine bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğünün kurulmasıyla, sosyalist Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüşmesiyle devrimci dünya proletaryasının açıkça tesbit ettiği bir nokta da sosyalizm tarihi boyunca sınıfların ve sınıf mücadelesinin varolduğu gerçeğidir.

KÖYLÜLERİ TOPRAK VE HÜRRIYETE KAVUŞTURACAK OLAN "TOPRAK REFORMU" DEĞİL, TOPRAK DEVRİMİDİR

60 sonrası işçi sınıfı ve diğer tüm çalışan halkın olduğu gibi köylülüğün de uyanışı ve mücadelesinin geliştiği yıllar oldu. Birçok bölgede yoksul köylüler, yıllardır kendilerini ezen ve sömüren toprak ağalarına karşı mücadeleyle atıldılar. Özellikle 1969-70 yıllarında yoksul köylüler, hazine topraklarını gaspeden ağalara karşı yer yer topraklara el koyma eylemleri giriştiler. Ancak yoksul köylülüğün bu devrimci mücadeleleri, örgütsüz ve devrimci bir önderlikten yoksun olduğundan, bütün yoksul köylülük katlarında yaygınlaşmadı ve derinleşemedi. Birbirinden kopuk kalan bu mücadeleler jandarma dipçisi altında ezildi.

Bu mücadelelerinde yoksul köylüler daha çok, ağaların gaspettiği hazine toprakları ve meralar üzerinde hak talep ettiler. Yer yer de bu topraklara, el koydular. Faşist MC hükümeti bir yandan, filizlenen mücadeleyi dipçik ve kurşunla ezerek, zindanlarda eritmeye çaba gösterdi; öte yandan mücadelenin en geniş yoksul köylü kitlelerine yayılmasına ve daha ileri aşamalara yükselmesine engel olmak, yoksul köylülüğün toprak ve hürriyet için mücadele ateşini söndürmek amacıyla, 12 Mart faşistlerinin "toprak reformu" kanunu, MC hükümetinin programına alındı. Kurulan toprak reformu müsteşarlığı ırkçı-faşistlerin eline verildi.

Urfa'da ilk adımları atılan, uygulaması gerçekleştirilen bu "toprak reformu" Kürt yoksul köylüsü için neyi ifade ediyor? Urfa'daki uygulamalar bu sorunun cevabını yeterli kadar aydınlatıyor. Bu uygulama en verimli ve en geniş toprakları gene toprak ağalarının elinde bırakmıştır. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünde hazırlanan bu kanun, zaten toprak ağalarını sarsıyacak ölçüde bir toprak miktarını ve verimli olmayan toprakları, parası ödenerek "kamulaştırılmayı" öngörüyordu. Bununla da yetinilmemiş, "kamulaştırma" kapsamına alınan topraklardan sadece üçte biri, kanunun tanıtıldığı süre içinde kamulaştırılmış ve böylece kanun tarafından kamulaştırma kapsamına alınan toprakların bile büyük bir kısmı, toprak ağalarının elinde kalmıştır. Toprak dağıtılan köylü ailesi sayısı, 495 gibi gülmeyecek bir rakamdır. Üstelik toprak dağıtımını yapan aileler arasında toprak ağalarının akrabaları ve faşist MHP'nin üyeleri de vardır. Oysa ki bu bölgedeki köylülerin yarısından fazlası topraksızdır. Demek ki Urfa'daki uygulama, her bakımdan bir sınırlamaya dayandırılmıştır. Ağaların akrabalarına verilen topraklar, miras hukukunun güvencesiyle, toprak ağalığı mülkiyetinin temelini koruma amacını taşımıştır. Demirel bir bakıma dediğini yapmıştır, "tapuyu delirtmemiştir".

Urfa'da yapılan "toprak reformu" uygulamasındaki sınırlamalar, meselelerin sadece bir yönüdür. Faşist diktatörlük altında yapılan toprak reformu daima faşistlerin tabanda örgütlenmelerinin bir aracı haline getirilir. Toprak bekleyen yoksul köylülük böylece özünü dokunulmayan feodal boyunduruğunda, faşist diktatörlüğün derinleşen boyunduruğuna altına alınır. Bunun Urfa'daki toprak reformu uygulamasının diğer yönü de budur.

Reformcu siyasi hareketin önderi Ecevit Urfa'daki "sınırlamalardan" hareket ederek, az sayıda aileye toprak dağıtıldığı, ailelerin seçiminde hak-sızlık yapıldığı gerekçesiyle Urfa'daki uygulamayı eleştirdi. Günahı "sınırlamalar" da gösterip, yoksul köylülüğün kurtuluş yolu olarak gene "toprak reformu" nu göstermeye devam etti.

Bu sınırlamalar olmayıp da Ecevit'in dediği gibi bir toprak reformu olsaydı, toprak ve hürriyete kavuşacak mıydı?

Ecevit'lerin toprak reformu nedir? Reformcuların dillerinden düşürmedikleri toprak reformu, karşılığı toprak ağalarına derhal ve topluca ödenen bir kısım toprağın, yoksul köylülere, devlete borçlanmaları karşılığında devredilmesi demektir. Bu yol, yoksul köylülüğün kurtuluş yolu olamaz. Çünkü yoksul köylülük zaten parası pulu olmayan ya da yok denecek kadar az olan köylülük demektir. Yoksul köylülük zaten ağaya veya tefeciye borçlanmıştır. Ağa, elinden bir kısım toprağı çıkaracak, karşılığında bir çırpıda toplu bir para alacak ve böylece daha da zenginleşecektir. Yoksul köylü ise eskiden kalmış borçlarından başka, bu sefer de devlete borçlanacak ve eline verimsiz bir toprak parçası verecektir. Bir süre sonra da, bu verimsiz toprak parçasından ekme parası çıkaracak için gübre arayacak, tarım aleti arayacaktır. Bunları elde etmek için yoksul köylüye, ya bankalara ya da zengin köylülere borçlanmalara gidecektir. Ya da büyük ihtimalle aradıklarını bulamayacaktır. Bulamayacaktır; çünkü, zaten toprağı devlete borçlanarak elde etmiştir. Bankadan krediyi ise ancak, para pul varlığı iyi olan zengin köylüler ve ağalar almaktadır. Bu durumda yoksul köylü, küçük toprak parçasını gübre ve tarım aletleri kullan-

madan işleyecek, düşük ürün elde edecek borçlarını ödeyemeyecek, ekme parasını kazanamayacaktır. Borçlarını ödeyemeyince, ipotek hemen kapıda beklemektedir. İpotekten kurtulmak için toprağını ya zengin köylüye ya toprak ağasına, ya da tefeciye çok ucuz bir fiyatla satacağıdır. Toprağın yoksul köylünün elinden çıkması başka bir yolda izleyebilir. Her halükârda toprak reformu, köylüye ekme, çocuğuna nafaka getirmeyecektir. Ve sonuçta yoksul köylü ağaların, tefecilerin pençesine ya da zengin köylülerin sömürüsüne daha derin bir şekilde düşecektir.

Toprak reformunun yoksul köylüye verdiği zararlar bununla da bitmez. Urfa'daki uygulamanın bir yönü olarak, yoksul köylü üzerindeki ve bu uygulamaya bağlı olarak Kürt ulusu üzerindeki feodal boyunduruğa dayanan milli zulmün derinleştiğini söylemiştik. Genelinde ise, toprak reformu, yoksul köylüyü hürriyete kavuşturmaz. Halkın üstünde ve halka karşı, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının baskı güçleri olan kuramlar ayakta durdukça, işçi sınıfı ve diğer çalışan halkın büyük bir kesimini oluşturan yoksul köylüler de ne ekonomik kurtuluşlarını, ne de siyasi özgürlüklerini kazanabilirler. Oysa ki yoksul köylüler, işçi sınıfı ve çalışan halkın diğer kesimleri gibi, kamu ve devlet işlerini doğrudan ellerine almak istiyorlar. Memurları seçimle işbaşına getirmek ve halka hizmet ruhuyla hareket etmedikleri zaman, görevlerinden almak gücüne sahip olmak istiyorlar. Halbuki toprak reformu, onlara bunlardan hiçbirini veremeyecektir. Hürriyet getirmeyecektir.

Yoksul köylülük, kendisini daha büyük bir yıkıma ve sefalete götüreceği olan böyle bir toprak reformunu reddedecektir. O halde yoksul köylü hangi yolu tutacaktır? Yoksul köylü daha kolay bir sefalet istemiyor. Bütün ağa ve hazine topraklarını istiyor. Ayrıca bu toprakları elde ettiği zaman, karşısında bir tefeci oturmasını da istemiyor. Tefeci ayakta durdukça toprağın beklediği kazancı elde edemeyeceğini biliyor. Toprağını yeniden kaybedeceğini biliyor. Onun için yalnız ağaların değil, tefecilerin de ortadan kalkmasını istiyor. Bir lokma ekmeğe mevsimlik işçi olarak çalışmaktan büyük mülk sahiplerinin kırbacından ve angaryadan kurtulmak istiyor. Bu isteklerini yoksul köylü nasıl elde edebilir?

Yoksul köylü, bu isteklerini, ağa ve hazine topraklarına el konulması, bu toprakların bizzat yoksul köylülerin kararıyla ve denetlemlisiyle, yoksul köylüler arasında dağıtılmasıyla elde edebilir. Belli yerlerde de, bu arazilerin aralarında paylaşılması veya ortak olarak işletilmesi konusunda yoksul köylülerin özgürce karar vermesiyle elde edebilir. Yıllarca yoksul köylünün kanını emen tefecilerin para ve mal varlığına el konulmasıyla elde edebilir. Yoksul köylülüğün yolu budur. Bu yol, her türlü sömürü ve zulme karşı mücadele eden ve yeni bir dünya yaratmak durumunda olan, işçi sınıfının önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde zafere ulaşacaktır.

Yoksul köylülüğün bu yolda verdiği mücadele her geçen gün gelişmektedir. Daha şimdiden Pazarcık'ta, Polatlı'da, Gaziantep'te toprak ağalarının el koyduğu hazine arazileri üzerinde hak talep etmekte ve mücadeleye atılmaktadır.

O halde yoksul köylülerin bu mücadelelerini kucağalım ve ağaların tefecilerin zulüm ve sömürüsüne karşı toprak ve özgürlük mücadelesini yükseltelim. En geniş yoksul köylü kitlelerini bu mücadelede birleştirelim.

YIKILSIN AĞALIK,
BÜTÜN TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

rı iyileştirilecektir. İşçi, köylü ve öğrenci gençliğin sarsılmaz ve şaşmaz bir devrimci bilince sahip olarak yetişmesi ve gelişmesi için bütün olanaklar seferber edilecektir.

IX - Halkın örgütlenme ve her yönden siyasi düşüncelerini açıklamaları,

her türlü kişi hakları teminat altına alınacaktır. Demokratik Halk İktidarı, dini inanç ve ibadet hürriyetine saygı gösterecek, çeşitli din ve mezheplerden halkın birliğini gerçekleştirecek, farklı din ve mezhepler üzerindeki aşığılayıcı, halkın birliğini bozucu her türlü faaliyeti bertaraf edecektir.

X - Ezilen cins olan kadınlar üzerindeki her türlü feodal ve burjuva baskı ve eşitsizlikler kaldırılacak, kadının erkekle birlikte fiilen hayatın her alanında söz sahibi olması ve kadınların ekonomik bağımlılığının önündeki bütün engellerin temizlenmesi sağlanacaktır.

ve toprak ağaları ve dolayısıyla iki süper devlet arasındaki çelişmenin keskinleşmesi, önümüzdeki iç du ruma ilişkin gelişmelerin bir tanesidir.

Uluslararası durumda ve iç durumdaki bu gelişmeler içte; büyük burjuvazi ve toprak ağaları ve dolayısıyla iki süper devlete karşı en geniş halk yığınlarının menfaatleri için mücadeleyi; dışta ise, Orta doğu ülke ve halklarıyla, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı en tutarlı bir birlik ve dayanışmayı gerektirir.

CHP önderliğinin izlediği yol ise, bunların tersi bir yoldur ve halkın yükselen mücadelesini geriye çekmek, doğru hedeflerinden uzaklaştırmak yönündedir. Ve CHP'nin dayandığı orta burjuvazinin, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı, halkın saflarında olan bu sınıfın, objektif menfaatları ile de çalışmaktadır.

CHP önderliği halkın iç düşmanlarını, ne olduğu belli olmayan "çağdışılık" kavramıyla belirsizleştirir ve halkın düşmanları olan büyük burjuvazi ve toprak ağalarına tavizler verirken, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ardındaki iki süper devlete özellikle Rus emperyalizmine karşı, halkın nefretini ve uyanışını söndürmeye çalışmaktadır. CHP önderliğinin, "ortadoğunun batıdaki temsilcisi" bir Türkiye altındaki maskeleyiği bu siyaset, sosyalist Enternasyonal'e katılma kararıyla daha da netleşmiş olmaktadır. ABD emperyalizminden uzaklaşmak ve Avrupa'daki emperyalist devletlere yakınlaşmak görünümündeki bu siyaset, aslında, Rus emperyalizmine daha da çok yakınlaşmaya dayanmaktadır. Genel olarak üçüncü dünya, özel olarak ortadoğu ülkeleriyle birlik ve dayanışmayı değil; emperyalist ve sosyal-emperyalist dünya ile "mesafeli ilişkiler" i temel almaktadır. "Mesafeli ilişkiler" siyaseti, Türkiye'ye bağımsızlık ve "saygınlık" kazandırmaz. Bu siyaset emperyalist siyasetin dümen suyunda kalmayı getirir, getirmektedir.

CHP önderliği çok değil, MSP ile koalisyon hükümetinin bozulmasından hemen sonrasında, "halkın siyaset hayatında 10 yıl ileride" olduğunu söylüyordu... Halkın bu uyanışı ve doğru hedeflere yönelmesinin objektif şartlarından korkan CHP önderliğinin, bu uyanışa karşı bulduğu çare, yukarıdaki siyasetlerle, halkın uyanışını "10 yıl geriye çekmek" noktasında toplanmaktadır. Ancak halkın yükselen mücadelesi, elverişli bir durum yaratmaktadır. Proleter devrimci hareket güçlerini birleştirdiği, halkın mücadelesini örgütlediği ve bu mücadelesinin hedeflerini netleştirdiği ölçüde CHP önderliğinin halkı 10 yıl geriye çekme çabası iflas edecektir.

İKTİDAR VERDİĞİ CEZALARIN VE SÖRDÜRDÜĞÜ UYGULAMALARIN ŞİDDETİYLE ÖVÜNÖRÇESİNE, TOM ÖZGÖR- LÖK EMELLERİYLE ALAY EDERÇESİNE KAMUOYUNA SES- LENİYOR. HALKIN TOM KATLARINDAN TOM BİLİNÇLİ UNSURLAR HAKARETLERE SESSİZCE KATLANAN DİLSİZ KÖLELER DOZEYİNE DOŞMEK İSTEMİYORLARSA, BU MEY- DAN OKUMAYA KARŞILIK VERMELİDİR. İKTİDAR, ÖĞ- RENCİLERİN ÜZERİNE POLİS GÖNDERİRKEN İLGİSİZ SEYREDEBİLEN BİR KİŞİ, YURTSEVER ADINA LAYIK DE- GİLDİR.

YURTSEVER HALKIMIZIN, NE ÖĞRENCİ GENÇLİĞE NE DE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN ŞİMDİDEN YARDIMINA KOŞAN ANNE VE BABALARI YALNIZ BIRAKMAYACAĞINA İNANCI- MIZ TAMDIR. VE YİNE İNANCIMIZ TAMDIR Kİ, ÖĞREN- Cİ GENÇLİK, SAFLARINDAN VERDİĞİ VE VERMEYE DE- VAM EDECEĞİ ŞEHİTLERİN OMUZLARINDA YOKSELEREK MÜCADELESİNE DEVAM EDECEKTİR. VE FAŞİST DİKTA- TORLOGUN KENDİSİNE REVA GÖRDÜĞÜ CEZALARIN TOMU- NE, YOKSUL HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNDEN , BİR AN BİLE AYRILMAYACAĞINA BİR KEZ DAHA YEMİN EDEREK KARŞILIK VERECEKTİR.

(MİLİTAN GENÇLİK, Sayı-4)

CHP'NİN SOSYALİST ENTERNASYONALE GİRMESİ, HALKIN MÜCADELESİNİ GERİYE ÇEKME, SÖNDÜRME YÖNÜNDEKİ SİYASETİNİN İSPATIDIR

Bir süre önce tamamlanan 23. CHP Kurultayında, E- cevrit'in önergesiyle, sosyalist enternasyonal'e ka- tılma kararı alındı.

Bu kararın Türkiye için ve halkın mücadelesi için ne anlama geldiğini ortaya koymak için bu enternas- yonali ve ona üye partileri tanımak gerekir.

Sosyalist Enternasyonal partileri herşeyden önce, kendi ülkelerinde işçi sınıfının ve diğer çalışan halkın, sömürücü hakim sınıflara karşı mücadelesini söndürmek, ülkedeki sömürü düzenini korumak ve ayak- ta tutmak amacını taşımışlar ve kapitalist-emperya- list ülkelerde, emperyalist burjuvazinin hizmetinde bir müfreze olmuşlardır.

Sosyalist Enternasyonal partileri, bugüne kadar saldırgan İsrail Devletiyle, Birleşmiş Milletler ka- rarlarında doğruladığı gibi, ırkçılık demek olan siyonizmle; toprakları gaspedilmiş, siyonist baskı- lar altına alınan mazlum Filistin araplarını ve on- ların haklı davasını aynı kefeye koymuşlardır. Sal- dırganlar ve saldırıya uğrayanlar, haklılar ve hak- sızlar bir tutulmuş, böylece saldırgan İsrail Devle- tinin bölgedeki diğer arap ülkeleri ve hakları üze- rindeki yayılcı emelleri desteklenmiştir.

Sosyalist Enternasyonal partileri, uluslararası duruma yön veren temel gelişmelerden biri olan ve e- sas saldırgan ve yeniden paylaşım talep eden Rus em- peryalizmi ile ABD arasındaki keskinleşen çelişmenin yarattığı savaş tehlikesi karşısında hayaller yayı- yorlar. Rus emperyalizminin piyasaya sürdüğü "yumu- şama", "silahsızlanma" ve "ortak güvenlik" gibi de- magojik siyasetleri destekliyor, iki süper devlete karşı dünya halklarının uyanıklığını ve mücadelesini söndürmeye çalışıyorlar.

İşte CHP önderliğinin partiyi soktuğu yer böyle bir yerdir. Ve bu adım uluslararası durumda ve iç du- rumda çok önemli gelişmelerin gündemde olduğu bir a- şamada atılmıştır. Uluslararası duruma çok genel planda ve kısaca değindik. Rusya ve ABD'de ekonomik buhran derinleşiyor, ve bu nedenle iki süper devlet arasındaki mücadele keskinleşiyor. Önümüzdeki dönem iki süper devletin özellikle ortadoğuda şiddetli bir mücadele vereceği bir dönem olacaktır. Her iki süper devlet ellerindeki mevzileri korumak ve daha ileri mevziler kazanmak amacıyla, ortadoğu ve onun bir par- çası olan Türkiye üzerindeki hegemonya mücadeleleri- ni arttıracaklardır. Bu gelişmeler Türkiye'nin iç du- rumunda, faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çeliş- menin ve bütün diğer iç çelişmelerin keskinleşme- sine neden olacak, kitlelerin mücadelesi yükselmeye devam edecektir. Orta burjuvazi ile büyük burjuvazi

Sovyetler Birliği ve diğer Doğu Av- rupa ülkelerinde kapitalizmin yeniden diriltilmesi devrimci proletaryaya o- lumsuz bir ders vermiş, sınıf mücade- lesinin sosyalizmin tüm tarihî dönemi boyunca süreceğini ve kapitalizmin ye- niden kurulması tehlikesinin komüniz- min dünya çapındaki zaferine kadar u- zun bir tarihî dönem boyunca varolaca- ğını açıkça göstermiştir.

Devrimci proletarya proletarya dik- tatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürmeli, alaşağı edilen eski hakim sınıfların direnişi esas olarak kırıl- dıktan sonra da sosyalist toplum için- de doğabilecek yeni burjuvazinin dev- let iktidarını gasbetme tehlikesine karşı uyanıklılığını gevşetmemelidir.

Çin ve Arnavutluk proletaryasının ve onların denenmiş ve yenilmez devrimci öncüleri ÇKP ve AEP'nin önderliğinde Çin ve Arnavutluk halkları Marksizm- Leninizmin rehberliğinde ve dünya dev- riminin olumlu ve olumsuz tecrübeleri ışığında, proleter enternasyonalizmi- nin yılmaz savunucuları olarak, reviz- yonist ve emperyalist kuşatmayı parça-

layarak komünizm yolunda zaferle ilerleyiyorlar.

ÇKP ve AEP, sosyalist Sovyetler Bir- liği'nin, dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'in ve onun kurduğu Bolşevik Partisi'nin prestijinden yararlanarak ÇKP ve AEP'yi de birer revizyon- ist parti ve Çin ve Arnavutluğu birer revizyonist ülke haline getirmek iste- yen revizyonist sosyal-hain Kruşçev ve çetesinin bütün baskı ve şantajlarına yiğitçe ve proletaryanın başegmez ru- huyla göğüs germiştir. Dünyada Mark- sizm-Leninizmin bayrağını cesaretle yükseltirken, ülkelerindeki kapitalist yolculara proletarya diktatörlüğünün yenilmezliğini göstermiştir. Büyük Pro- leter Kültür Devrimi bütün dünya pro- letaryasının yolunu aydınlatıyor. Pro- letarya diktatörlüğü şartları altında sınıf mücadelesinin zengin deneyleri ile de çelikleşen ÇKP ve AEP yenilmez ve muzaffer partiler olarak bütün dün- ya proletaryasına ve halklarına ışık tutuyor.

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist par- tiler dünya devrim deneyinin bu dersi-

ÜLKEMİZDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN DEMOKRATİK DEVRİMDE GÖREVLERİ

ÜLKEMİZDEKİ ÜRETİCİ GÜÇLERİN ÜZGÖRCE GELİŞMESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGEL YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL YAPIDIR

Türkiye emperyalizme bağımlı geri bir tarım ülkesidir.

Osmanlı İmparatorluğu merkezi-feo- dal bir devlettir. Bu yapı içinde iç dinamiklerle kapitalizm geliyordu. Ancak merkezi-feodal yapı kapitalistleşme sü- recini yavaşlatmış, Avrupa'da kapita- lizm hızla doğup gelişirken Osmanlı Devleti bu kapitalist gelişmenin geri- sinde kalmıştır.

Kapitalizm tek tek mahalli ve milli pazarların yerine bir dünya pazarı ya- ratır. Avrupa kapitalizmi merkezi-feo- dal Osmanlı İmparatorluğuna kaçınılmaz bir şekilde nüfuz etmiş ve bir yandan meta dolaşımını çok hızlandırarak feo- dal yapıyı çözmeye başlarken, öte yan- dan ucuz mal akınıyla geliştiği kada- rıyla da milli kapitalizmi önemli öl- çüde çöktürmüştür.

Kapitalizmin emperyalizme dönüşme- siyle de Avrupa sermayesi Türkiye'ye mamul mal ihracı yanısıra sermaye ih- racına başlamış, Osmanlı devleti eko- nomik, mali, siyasi, askeri, her ba- kımdan emperyalist kapitalist batının "büyük" devletlerine bağımlı hale gel- miştir. Böylece Türkiye emperyalizmin bir yarı-sömürgeye dönüşmüştür.

Emperyalizm, Osmanlı imparatorluğu- nu topraklarında yaşayan proletaryayı ve çeşitli milliyetlerden halkları il- ligine kemigine kadar sömürürken, ka- rını arttırmak amacıyla zorunlu olarak pazarı genişletmiştir. Böylece meta ü- retimi yaygınlaşmış ve kapitalist üre- tim gelişmeye başlamıştır.

Ancak bu feodal yapının tasfiyesi anlamına gelemezdi ve gelmemiştir. Em- peryalizm sömürge ve yarı-sömürgelede kapitalizmi geliştirir demek meselenin bir yönüdür. Bunun yanında emperyalizm sömürge ve yarı sömürge ülkelerde feo- dalizmin tasfiyesinin önündeki en ö-

nemli engeldir. Tüm dünyada feodaliz- min düşmanı olan serbest rekabetçi ka- pitalizmin tersine, emperyalizm (te- kelci kapitalizm) geri ülkelerdeki sö- mürü ve baskısını feodalizmle ve her türlü gericilikle ittifak kurarak sür- dürebilir. Uluslararası tekelci kapi- talizmin çıkarları yarı-sömürge ülke- lerde feodalizmin devrimci bir tarzda tasfiyesi ve köylülüğün toprak ve öz- gürlüğe kavuşmasıyla taban tabana zıt- tır.

Geri ülkelerin emperyalizmin sömürü ve hakimiyetine girmesiyle buralarda meta dolaşımı kırsal bölgelerde de yay- gınlaşır, feodal yapı bir ölçüde çözü- lerek yarı feodal bir yapıya dönüşür. Ama bu dönüşüm feodal büyük toprak sa- hipleri ve tefecilerin geniş köylü kiti- leleri üzerindeki sömürü ve baskısını hafifletmek bir yana, emperyalist-ka- pitalist sömürü ve baskı ile birleşe- rek daha da ağırlaştırır. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olan ve büyük toprak ağalığını, feodal kalıntıları ve feodal üst yapı kurumlarını muhafa- za den bu çok yavaş ve sancılı kapita- listleşme emperyalist-kapitalist sömürü ve tahakkümle birleşerek geniş köylü kitlelerini en büyük bir sefaletle ve alçalmaya sürükler. Türkiye'nin yarı sömürgeleşmesine paralel olarak ger- çekleşen yarı-feodalleşme süreci geniş köylü kitlelerini toprak ve özgürlüğe kavuşturmak bir yana, onları en büyük bir sefaletle ve alçalmaya sürüklemiştir.

Emperyalizm Türkiye'yi yarı-sömür- geleştirirken, kendine bağımlı bir kom- rador kapitalizmi yaratmış, geliştiği kadarıyla milli kapitalizmi çökerterek ülkenin bağımsız sanayileşme yolunu ka- patmıştır.

Milli burjuvazinin önderliğinde ger- çekleşen milli kurtuluş savaşımız ül- keyi sömürgeleştirmek isteyen emperya- lizmi kovmuş, Osmanlı feodal hanedanı- nı yıkmış ve komprador kapitalizme dar

ne büyük önem veriyor ve geri dönüş tehlikesine karşı silahlanıyorlar.

ÇAĞIMIZDA DEVRİMCİ PROLETARYANIN ŞIARI "BÖTÖN ÖLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN" ŞIARIDIR

Serbest rekabetçi kapitalizm çağın- da sosyalist devrim mücadelesi her ül- kedeki proleterlerin kendi burjuvazi- lerine karşı mücadele iken, dünya pro- letaryasının sloganı "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" di. Emperyalizm ça- ğında artık dünya devrimci emperyalizme karşı mücadele eden dünya proletaryası ve ezilen halkların ortak mücadelesi ile zafere ulaşabilir. Çağımızda sos- yal devrim metropollerdeki proletarya devrimi ile sömürge ve yarı-sömürge ül- keler ezilen halklarının yeni demokra- tik devrimlerinin birleştiği bir dev- rirdir. Bunun için çağımızda devrimci proletaryanın şıarı "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin"şi arıdır.

be indirmiştir.

Kurtuluş savaşından sonra Kemalist burjuvazi işçi ve köylülerin omuzları üzerinde yükselerek yeni Türk burju- vazisinin diktatörlüğünü kurmuştur.

İşçi ve köylülerin omuzları üzerin- de yükselen Kemalist diktatörlük halk düşmanı tabiatı gereği feodal toprak sahipleriyle ittifak kurmuş ve geniş köylü kitlelerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin önündeki bir engel hali- ne gelmiştir.

Kurtuluş savaşı sırasında Türk ve Kürt milletlerini temsil ettiğini id- dia eden Kemalist burjuvazi, işçi ve köylüler üzerinde olduğu kadar Kürt milleti üzerinde de tahakküm kurmuş, Türk ve Kürt feodalleri ile ittifak ku- rarken, Kürt milleti üzerindeki milli boyunduruğu pekiştirmiştir.

Bir yandan emperyalizmin Türkiye'yi sömürgeleştirme planlarına büyük bir karşı koyuş olan milli kurtuluş sava- ımıza önderlik eden Kemalist burjuva- zi, öte yandan emperyalizmle uzlaşmış, emperyalizmin ülkemizdeki ekonomik da- yanaklarını yoketmemiş ve giderek ül- kenin yeniden emperyalizme bağımlı hale gelmesine yolaçmıştır.

Böylece, milli burjuvazi önderli- ğindeki milli kurtuluş savaşı ülkemizi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke ol- maktan çıkaramamıştır.

Türkiye'ye uluslararası tekelci ser- maye derinliğine nüfuz ettikçe, ülkede emperyalizme bağımlı, emperyalizmin u- zantısı bir tekelci kapitalizm gelişi- miştir. Bu tekelci kapitalizm ülkemiz- deki kapitalizmin gelişme düzeyinin bir ifadesi, üretici güçlerin gelişme düzeyinin bir sonucu değildir. Bu te- kelci sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin ulaştığı ileri bir noktada serbest rekabetin yerini teke- le bırakması, ülkemizde serbest reka- betçi kapitalizmin tekelci kapitalizme yani can çekişen kapitalizme dönüşmesi değildir. Bu emperyalizme bağımlı te- kelci kapitalizm emperyalizmin (keli-

menin asıl anlamıyla tekelci, yani can çekişen kapitalizm) geri ülkeleri sömürme ve talan etmesinin, finans-kapital ağlarının dünyanın dört bir yanına uzanarak buralarda kendine bağımlı bir kapitalistleşmeye ve tekelleşmeye yol açmasını bir ifadesidir. Çağımızda hiçbir ülke kendi içine kapanarak serbest rekabetçi kapitalizm aşamasını yaşayamaz; ya dünya çapındaki üretici güçlerin geliştiği seviyeye, emperyalizme bağımlılıkla uyum yapmak, ya da emperyalizmi sınırları dışına çıkararak sosyalizme yönelmek zorundadır. Bu nedenlerle, emperyalizmin uzantısı tekelleşme ne kimilerinin dediği gibi bir "feodal-tekeli" dir, ne de kapitalizmin genel kanunlarının dışında, kapitalizm-dışı bir olgudur. Bu, emperyalizme bağımlı da olsa Türkiye'de kapitalist üretimin gelişmesi anlamına gelir. Özellikle son yıllarda ülkemizde meta üretimi çok yaygınlaşmış, ve onun içinde kapitalist üretim hakim hale gelmiştir. Ancak ne genel olarak kapitalist üretimin gelişmesi, ne de emperyalizmin uzantısı bir tekelci kapitalizm-kapitalizmin özgürce gelişmesinin önündeki kapitalizm-öncesi engelleri tasfiye etmemiş, geniş köylü kitlelerinin üzerindeki yarı-feodal bo yunduruğu kırmamış, Türkiye'yi geri bir tarım ülkesi olmaktan çıkarmamıştır.

Genel olarak feodalizmin "köylü usulü" (devrimle) tasfiyesiyle birlikte gitmeyen bir kapitalistleşme alt-yapıda ve üst-yapıda feodal kalıntıları muhafaza eder, geniş köylü kitlelerini en büyük sefaletle ve açalmaya iter. Emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olan kapitalistleşme ise geniş köylü kitlelerinin üzerindeki feodal boyunduruğu muhafaza ederken, bu boyun duruşun emperyalist boyunduruğu ve emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin boyunduruğuyla birleşerek, daha da ağırlaşması demektir. Emperyalizm bütün yarı-sömürgelerde olduğu gibi, Türkiye'de de sömürü ve tahakkümü yarı-feodal yapıya dayanarak sürdürmekte, kapitalizmin özgürce gelişmesini önlemektedir.

Ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki engel, gelişmiş kapitalist ülkelerden farklı olarak genelinde kapitalizm değil, emperyalist sömürü ve tahakküm, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizm ve yarı-feodal boyunduruktur. Meta üretiminin ve kapitalist üretimin şehirden ve kırdan önemli ölçüde gelişmiş olması bu gerçeği değiştirmez. Tam tersine bu gelişmedir ki yarı-sömürge, yarı-feodal yapının kırılması şartlarını daha da olgunlaştırmış, temel çelişmeyi daha da keskinleştirmiş, devrimci demokratik güçleri ve bu güçlerin mücadelesini çok genişletmiş, geniş köylü kitlelerine ve genel olarak halka bu mücadelelerinde daha da güçlü bir önder, milyonluk bir proletarya kazandırmıştır. Ama ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki engel kapitalizmin fazla gelişmesi değil, özellikle kırdaki kapitalizmin yeterince gelişmemesidir. Ülkemizde kapitalizm şimdiden hakim hale gelmiştir. Ama bu ülkemizdeki kapitalizmin can çekişen kapitalizme bağımlılığının bir sonucu olan yarı-sömürge yarı-feodal yapısı sürdürüğü sürece çözülmesi gereken temel çelişme (üretici güçlerle üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen geri

mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişme), emperyalizmle Türk ve Kürt ulusları, emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvazi, feodal toprak ağaları ve tefecilerle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki mücadelede yansıyan, üretici güçlerle üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen yarı-sömürge yarı-feodal yapı arasındaki çelişmedir.

Gelişmiş ülkeler proletaryasından farklı olarak Türkiye proletaryasının önündeki devrimci adım emeğin ileri derecede toplumsallaşmasıyla üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişmeyi sosyalist devrimle çözmek değil, sosyalizme ulaşmak için önce emperyalizm, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizm ve feodalizmin tasfiye edileceği demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak, bu yönde halka önderlik etmektir. Üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki bu engeller tasfiye edilmedikçe, üretimin şehirde ve kırdaki toplumsallaşmasını önleyen bu yarı-sömürge, yarı-feodal yapı kırılmadıkça, proletaryanın üretim araçlarının özel mülkiyetine son verebileceği sosyalizme ulaşmak mümkün değildir.

ÜLKEMİZDE DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELESİ YOZ YILDIR SÖRMEKTEDİR

Ülkemizde demokratik devrim mücadelesi yüzyıldır sürmektedir. Bu mücadele bir çok değişik aşamalardan geçmiş, ancak henüz tamamlanamamıştır. 19. yüzyılın ikinci yarısında doğup gelişen burjuva-demokratik mücadele emperyalizmin sınırları içinde ve burjuvazinin önderliğindeki bir meşrutî hareket olan 1908'le noktalanmıştır. 1908 devrimi halkımızın hiçbir sorununa çözüm getirmede, üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen feodal boyunduruğu dokunmadığı gibi, ülke üzerindeki emperyalist boyunduruğu daha da ağırlaştırmıştır. 1908 Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizmin sınırları içindeki burjuva reformist hareketlerin emperyalist kölelikten başka bir sonuç veremeyeceğinin açık bir örneğidir.

Demokratik devrimimizin ikinci aşaması milli burjuvazi önderliğindeki Milli Kurtuluş Savaşı'dır. Türkiye'yi sömürgeleştirmek isteyen emperyalizmi kovan, feodal hanedanı yıkan ve komprador burjuvaziye darbe indiren milli kurtuluş savaşı yeni Türk burjuvazisinin diktatörlüğü ile sonuçlanmıştır. Kemalist diktatörlük işçi sınıfının devrimci mücadelesini, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini, ve Kürt milletinin milli kurtuluş mücadelesini terörlü ezerken, emperyalizmin ülkedeki ekonomik dayanaklarına dokunmadan ve feodal toprak sahipleriyle ittifak halinde Türkiye'de kapitalizmi geliştirmeye çalışmıştır. Bu çabalar yarı-feodal yapının tasfiyesine yol açmadığı gibi, ülkenin yeniden emperyalizmin bir yarı-sömürgeye dönüşmesine yol açmıştır. Milli Kurtuluş Savaşı ve 1920'lerin Kemalist diktatörlüğü, emperyalizm çağında milli burjuvazi önderliğindeki milli kurtuluş hareketlerinin emperyalizme ve feodalizme kalıcı darbeler indiremeyeceğinin açık bir örneğidir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında geri ülkeler için bağımsız kapitalistleşme yolu tıkalıdır. Henüz proleterya bağımsız bir si-

yasi güç olarak tarih sahnesine çıkmadan ve henüz emperyalist kapitalizmin ağları tüm dünyaya yayılmadan, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesine önderlik eden ve üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki tüm engelleri devrimle tasfiye eden devrimci burjuvazi geçmişte kalmıştır. Çağımızda geri ülkelerdeki yarı-sömürge, yarı-feodal yapı burjuvazi önderliğinde bir demokratik devrimle yıkılmaz.

Ülkemizde demokratik devrim Kürt milletinin milli zulüm ve boyunduruğa karşı yürüttüğü mücadelelerde de devam etmiştir. Yüzyıllardır süren milli boyunduruğun Kemalist diktatörlük döneminde de devam etmesi ve hatta daha da artması, pazarın genişlemeye başlamasıyla birlikte milli uyanışın hızlanması, Kürt halkının Kürt milli burjuvazisi önderliğinde milli boyunduruğa karşı ayaklanmasıyla sonuçlanmıştır. Ancak proletarya önderliğinde yürütülemeyen, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesiyle birleştirilemeyen, emperyalist sömürü ve tahakkümü hedef almayan ve Türk işçi ve köylülerinin, emperyalizme, feodalizme ve halk düşmanı Kemalist diktatörlüğe karşı mücadelesiyle birleştirilemeyen bu mücadele halk düşmanı Kemalist diktatörlüğün ve Milli Şef Diktatörlüğünün kitleliamlarıyla ezilmiştir. Derin bir halk çı ve köylü karakter taşıyan Kürt milli ayaklanmalarının iki milliyetten halkımızın demokratik devrim mücadelesinin ileri bir aşamasına dönüştürülememesinin esas nedeni Türkiye proletaryasının devrimci hareketinin yetersizliği ve Kürt milli hareketini ülkemizdeki devrimci demokratik mücadelesinin doğrudan bir parçası saymayışdır.

ÇAĞIMIZDA DEMOKRATİK DEVRİM ANCAK PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE ZAFERE ULAŞABİLİR.

Ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen yarı-sömürge, yarı-feodal yapı ancak proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yürütülecek yeni tipte bir Demokratik Halk Devrimiyle kırılabilir. Demokratik Halk Devriminde hedefler emperyalizm, emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağalarıdır. Bu devrimin önder gücü proletaryadır. Demokratik Halk Devriminde temel güçler proletarya, köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Milli burjuvazi yalpalayan bir sınıftır. Proletarya milli burjuvaziyi devrim saflarına kazanmak için mücadele eder ve milli burjuvazinin emperyalizmle ve feodalizmle uzlaşma ve devrimi baltalama eğilimlerini sürekli teşhir eder.

Demokratik devrimin proletarya önderliğinde gelişmesi onun zafere ulaşması için temel şarttır. Proletarya önderlik için esas olarak milli burjuvazi ile mücadele eder, milli burjuvazinin halk kitlelerinin demokratik devrim mücadelesini peşine takıp, devrimin yarıda kalmasına yol açmasına karşı savaşı. Devrimin, proletarya önderliğinde gerçekleşmesi proletaryanın köylülükle, özellikle yoksul köylülükle ittifak kurmasına bağlıdır.

Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir. Emperyalizmin, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizmin ve feodalizmin kökünün kazanması proletaryanın en geniş köylü kitlelerini toprak ve özgürlük mücadelesine seferber edip, edememesine bağlıdır. En

geniş köylü kitleleri büyük toprak ağaları ve tefecilere karşı, toprak devrimi yönünde seferber edilmedikçe, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki bu engel, feodal kalıntılar tasfiye edilmedikçe, geniş köylü kitleleri toprak ve özgürlüğe kavuşmadıkça demokratik halk devrimi zafere ulaşamaz. Emperyalizmin ve onun uzantısı tekelci burjuvazinin ülkedeki dayanağı olan feodal kalıntılar tasfiye edilmedikçe yarı-sömürge yapı kırılmaz. Geniş köylü kitleleri toprak devrimi mücadelesi içinde seferber edilmedikçe işçi-köylü ittifakı sağlanamaz, uzun süreli kılınamaz. Emperyalizmin ve onun uzantısı kapitalizmin yarı-feodal yapıya dayandığı ve köylülüğün nüfusunun en geniş kesimini oluşturduğu sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde toprak devrimini temeli üzerinde ele alınmayan silahlı iktidar mücadelesinin hiçbir sonuç vermeyeceğini dünya devrimci tecrübesi defalarca göstermiştir.

Devrimci proletarya Demokratik Halk Devrimini, proletaryanın ve halkın bağımsız güçlerini yaratarak ve bu güçlere dayanarak, tarafsızlaştırılabilecek güçleri tarafsızlaştırarak ve devrimin baş düşmanlarını tecrit ederek zafere ulaştırır ve durmaksızın sosyalist devrimi gerçekleştirir. Devrimci proletaryanın bu mücadelesinde en güçlü ve vazgeçilmez silahı partisidir. Proletarya partisi, bizim gibi ülkelerde, işçi sınıfının ve çıkarları işçi sınıfıyla büyük oranda birleşen yoksul köylülüğün (yarı-proletaryaya) en bilinçli, en kararlı unsurlarını kapsar. Proletarya Partisi, işçi sınıfına ve yoksul köylülüğe tüm mücadele boyunca öncülük edecek çelik disiplinli bir örgüttür.

Devrimci proletaryaya, emperyalizme, feodalizme ve emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvaziye karşı olan ve devrimde çıkarları bulunan tüm öteki sınıflar ve tabakaları yurtsever anti-faşist halk cephesinde birleştirir. Bu cephenin temel ittifakını, işçi sınıfı ve toprak devrimi uğruna mücadele eden köylülük oluşturur. Devrimci proletaryaya tüm bu sınıflar ve tabakaları siyasi örgütleriyle cepheye çağırır ve cephenin öncülüğü uğruna mücadele eder. Demokratik Halk Devriminin geçirdiği özgül aşamalara göre yurtsever anti-faşist halk cephesi genişleyebilir ya da daralabilir. Ama devrim zafere ulaşmaya kadar işçi-köylü ittifakı cephenin temeli olarak kalır.

Devrimci proletaryaya, emperyalizmin, ve işbirlikçilerinin karşı devrimci şiddetine karşı devrimci şiddeti ve silahlı iktidar mücadelesini, halk cephesinin silahlı gücü olan Halk Ordusu aracılığıyla uygular. Halk Ordusu mesleki değil, siyasi bir örgütlenmedir, parti ve cepheye bağlıdır.

Halkın bağımsız güçleri yaratılmadan ve bu güçlere dayanmadan bir devrim başarıya ulaştırılmaz. Toprak devriminin halledilmediği yarı-sömürgelerde geniş köylü yığınlarının demokratik halk devriminde çıkarları vardır. Bu yüzden işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi demokratik halk devriminin temel kitle gücünü oluştururlar. Bu gibi ülkelerde devrimin yolu uzun süreli halk savaşıdır.

Devrimci proletaryaya öncülüğünde işçi ve köylü kitleleri halk savaşı kırdaki ve şehirlerde bir dizi mücadele biçimi yaratarak ve uygulayarak yürütür. Devrimin değişik aşamalarında değişik mücadele biçimlerini, devrimin

zafetine ve halkın kurtuluşuna hizmet edecek tarzda uyumlu olarak kullanır.

YENİ TİPTE DEMOKRATİK DEVRİM DURMAKSIZIN SOSYALİZME GÖTÜRÜR

Demokratik halk devrimi eski tipte değil, yeni tipte bir burjuva demokratik devrimdir. Proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı temelinde yürütülen demokratik halk devrimi, eski tipte demokratik devrimden farklı olarak dünya proleter devriminin bir parçasıdır. Demokratik halk devriminin zafere ulaşması demek, durmaksızın sosyalizme geçmek demektir. Halkın demokratik diktatörlüğü proletaryaya diktatörlüğü değildir. Ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yükselen demokratik halk diktatörlüğü proletaryaya diktatörlüğünün bir biçimidir ve durmaksızın sosyalizme, proletaryaya diktatörlüğüne götürür. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının önünde tek kurtuluş yolu vardır : demokratik halk devrimi yoluyla durmaksızın sosyalizme geçiş. Aksi halde karşı-devrim zafere kazanır, devrim yarıda kalır, devrimin o güne kadarki kazanımları da yitirilir ve ülke yeniden yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeye dönüşür. Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerinin önünde bir üçüncü yol yoktur!

Proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yükselecek olan demokratik halk diktatörlüğü genelinde şunları gerçekleştirir:

Demokratik Halk İktidarı, anti-emperyalist ve demokratik devrimin zafetine sağlamlaştırmak, kazanımlarını korumak ve devrimi her alanda ileri götürmek için; esas olarak gücünü, emperyalizme ve onun ülkemizdeki uzantıları tekelci burjuvaziyi, feodal, yarı-feodal büyük toprak sahipliğini ve onların siyasi temsilcileri olan faşist ve sosyal-faşistlerin kalıntılarını tasfiyeye yöneltir. Bunun için;

I - Demokratik Halk İktidarı, uluslararası mali sermayeye ve uzantısı tekelci burjuvaziye ait bütün işletmelere, madenlere, ticari ve mali kuruluşlara tazminatı el koyar. Emperyalist devletlerle olan bütün devlet, belediye vb. borçlarını iptal eder. Bankacılık ve dış ticarete demokratik halk iktidarının denetimini gerçekleştirir.

II - Demokratik Halk İktidarı, toprak ağalarının ve gasbettikleri hazine topraklarının ve bütün hazine topraklarının, yoksul köylülere zor alımı ve yoksul köylülerin mülkiyeti altında veya köylü birliklerinin ortak kullanımında bulunmalarını ve belli bir kısım toprakların da kolektif çiftlikler şeklinde örgütlenmesini denetler. Angarya, ortakçılık, kiracılık gibi her türlü yarı-feodal ilişkiye son verir. Tefecilik yasaklanarak, tefecilerin mal varlıklarına el koyar; köylülerin tefecilerle ve bankalarla olan borçlarını; ipotek ve her türlü rehini iptal eder. Demokratik Halk İktidarı, yoksul ve orta köylülüğü zengin köylülük karşısında korur ve destekler.

III - Demokratik Halk İktidarı, emperyalist tahakkümün aracı olan bütün eşitsiz siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel anlaşmaları fesheder. Emperyalist devletlerin birer saldırı aracı olan askeri blokların dışında ve milli kurtuluş ve sosyal kurtuluşları uğruna

mücadele eden ezilen milletler ve ezilen halklarla ve başta Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti olmak üzere sosyalist ülkelerle proleter enternasyonalizmi temelinde dayanışma halinde bulunur.

IV - Halk için demokrasi; bir avuç sömürücü olan büyük burjuvazi, toprak ağaları ve onların siyasi temsilcileri faşistler ve sosyal faşistler için diktatörlük demek olan Demokratik Halk İktidarı, mahalli idarelerden en üst seviyedeki yönetim organlarına kadar halkın seçimle tayin ettiği, denetlediği, gerektiğinde görevden aldığı bir yönetim gerçekleştirir.

Demokratik Halk İktidarı, eski burjuva faşist devletin her alandaki son kalıntılarını da kaldırarak; bizzat işçilerin, köylülerin ve bütün halkın genel silahlanmasına dayanan halk ordusunu güçlendirir. Halk ordusunda; komutanları erlerin seçmesi, bütün askerlere söz, basın, dernek kurma ve siyasi faaliyette bulunma özgürlüğü konularını ve teşvik edilecektir. Halk ordusu, üretim faaliyetine katılan bir ordu olacaktır.

Eski burjuva faşist devletin kurumları olan polis teşkilatının ve MİT'in kökü kazınıp dağıtılması ve halkın güvenliğinin halk milislerince sağlanması, eski mahkemeler yerine, halkın seçtiği temsilcilerle yönetilen halk mahkemelerinin kurulmasını; eski cezaevleri sisteminin ve bütün bir eski hukuk sisteminin lağvedilmesini gerçekleştirir.

V - Demokratik Halk İktidarı, Kürt milletinin yıllarca, her türlü baskı, eritme ve soykırım altında hakim sınıfların devleti içerisinde zorla tutulmasına son verecek Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını; isterlerse ayrı bir devlet kurma hakkını meşru bir hak olarak tanıyacaktır. Kürt milletinin bu hakkı Türk milletiyle birlikte yaşamak şeklinde belirlemesi halinde, her iki kardeş ulusun ve halkın eşit haklara sahip olduğu demokratik bir cumhuriyet gerçekleştirilecektir.

Demokratik Halk İktidarı, diğer ezilen milliyetlerin milli haklarını gözetecek ve her alanda gelişmelerine yardım edecektir.

VI - Demokratik Halk İktidarı, işsizliği önleyecek, "Herkes yeteneğine ve gücüne göre iş" şiarını gerçekleştirecek, eşit işe eşit ücret ilkesini uygulayacak; bütün çalışanların haftada en az 36 saat dinlenme ve senelik izin hakkını ve 8 saatlik işgünü, bütün çalışanlar için uygulanacak, bütün çalışma alanlarında iş güvencesi ve can güvenliği sağlanacak grev hakları korunacaktır. Çalışanların ücretleri üzerinde her türlü ağır ve dolaylı vergiler kaldırılacak, servete göre alınan tek bir kademeli vergi sistemi yerleştirilecektir.

VII - Demokratik Halk İktidarı, bütün halkın sağlık hizmetlerinin parasız olarak görülmesini gerçekleştirecek, sağlık hizmetlerinin niteliğini yükseltecek, sağlık hizmetlerinin dağılımında bölgesel veya yöresel farklılığı süratle giderecektir.

VIII - Demokratik Halk İktidarı, emperyalizmin kozmopolit ve köleliği telkin eden kültürü ile feodalizmin ve burjuvazinin gerici, bireysel, şovenist kültürü yıkılacak milli demokratik, kitlesele, üretici ve halkın hizmetinde bir kültür geliştirecektir. Eğitimi yeniden düzenleyerek, paralı eğitime son verecek, öğrencilerin ve öğretmenlerin yaşama ve çalışma şartları